

DEKOR SÜSÜ DEĞİL 1 MAYIS'TA BAYRAK OLALIM!

Seçimlere böylesi büyük bir kuşatma, tasfiye ve halkın eğilimlerinin özündeki devrimci yanının iğdiş edilmesine dayalı yaklaşımlarla gidiliyor. İşçi sınıfı ve emekçilerin ciddi hak kayıpları, ekonomik krizin faturası olan yoksullaşma, örgütsüzlüğe mahkûmiyet orta yerde durmaktadır. Böylesi büyük ve önemli ekonomik, sosyal, siyasal ve örgütlenme sorunları içinde işçi ve emekçilerin birlik, dayanışma ve mücadele günü olan 1 Mayıs'a gidiyoruz.

KOLEKTİF DOĞRULTU

Parlamento Kitlelerin Gücüne Yenilecektir

SAYFA 12-13

özgür gelecek için

Yeni Demokrasi

26 NİSAN-10 MAYIS 2023 ■ SAYI: 136 ■ FİYAT: 7 TL ■ ISSN: 2630-5526

gazetesi

Sınıfın Gücüne Yaslan GELECEK BİZİMDİR

GÜNCEL

5

MAKALE

8

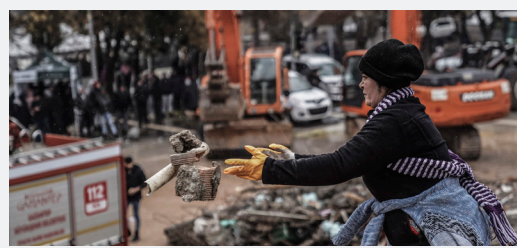
DÜNYA

16

SEÇİM SANDIKLARINDAN PAZARLIK MI ÇIKACAK?

Kürt Ulusal Hareketinin Demokratik Özerklik ekseninde kısmi ulusal haklar talebini içeren, Türk ulus egemenliğini kabul anlamına gelen çözüm önerisi dahi faşizm tarafından sisteminin çözülmesi olarak algılanarak "beka" sorunu kapsamına sokulmaktadır. Gerçek çözüm ve kurtuluşu içeren tek yolun ise Demokratik Halk Devrimi olduğu açıktır.

DEPREMDE KADIN OLMAK

Depremde kurtulan yoksul kadınlar her şeye sıfırdan başlayarak ailelerini ayağa kaldırmanın yükünü taşımaktalar. Kadınların erkekler kadar kolay iş bulamaması, erkekler nazaran daha düşük ücretli işlerde, gayriresmî işlerde ve kayıt dışı olarak çalışmaları da kadınların afet sonrası ekonomik olarak erkekler nazaran dezavantajlı konumda olmalarına yol açmaktadır.

PENTAGON BELGELERİNDEN KAN SIZIYOR

Emperyalizmin egemenliği herkesin herkesi dinlediği ve güvensizlik üzerine kurulmuş, birbirlerini her an boğazlamaya hazır dostlukları ifade etmektedir. Kuşkusuz bu dostluğun diğer bir anlamı da emekçi halklara düşmanlıktır. Türk hâkim sınıflarının her iki kanadı da emperyalist güçlerin dostluğunu, aynı anlama gelmek üzere uşaklığını kapmak için rıza isteyip emekçi halkların düşmanlığına soyunmaktadır.

Partizan 1 Mayıs çalışmalarını sürdürüyor

Partizan 1 Mayıs İşçi Bayramı öncesi çalışmalarına devam ediyor. İstanbul'un birçok bölgesinde yoğun afiş çalışmaları yapan Partizan okurları, işçi ve emekçileri 1 Mayıs'ta alanlarda olmaya çağırıyor.

Afiş çalışmalarında gözaltı saldırısı

Partizan İstanbul Anadolu Yakasında Kartal'da çalışmalarına başladı. Kartal Meydanı'nda çalışmalarını yürüten 4 Partizan okuru gözaltına alındı. Polis, "afiş asmanın yasal olmadığını" gerekçe göstererek 4 Partizan okurunu gözaltına alarak karakola götürdü. Partizan okurları polisin yasal olarak ceza kesme yetkilerinin olmadığını söyledi. Polis, "Yasa tanımıyoruz, gelmiyorsanız zorla götürürüz." diyerek Partizan okurlarını tehdit etti. Karakola götürülen Partizan okurları yaklaşık bir saat karakolda bekletildikten sonra "para cezası" kesilerek serbest bırakıldı.

Gözaltı saldırısına rağmen Partizan okurları serbest bırakıldıktan Kartal'da afiş çalışmalarına kaldığı yerden devam etti.

Sarıgazi'de de gözaltı

Partizan emekçi semtlerinden biri olan Sarıgazi'de de çalışmalarına devam etti. Sarıgazi'de afiş çalışması yapan 2 Partizan okuru gözaltına alındı. Polisin gözaltına saldırısına rağmen Partizan okurları çalışmalarına devam etti. Aydınlar ve Yenidoğan Mahallelerinde afiş çalışmalarını yapan Partizan okurları "Sandıklara Değil Meydanlara. Birlik, Mücadele ve Zafere!" şiarıyla işçi ve emekçileri 1 Mayıs'ta meydanlarda olmaya davet etti.

Partizan, İstanbul Anadolu Yakasında Tuzla'ya bağlı Aydınlı ve İçmeler Mahallesi, 1 Mayıs Mahallesi, Samandıra Akpınar Mahallesi, Ümraniye Dudullu ve Huzur Mahallesi'nde afiş çalışmalarına devam etti.

Emekçi mahallerinde yoğun faaliyet

Partizan 1 Mayıs öncesi İstanbul Avrupa Yakasında da propaganda çalışmalarına devam ediyor. 14 Mayıs seçimleri işçi ve emekçilerin son dönemdeki gündemlerinden biridir. Egemen sınıflar ve onların temsilcileri faşist partiler işçi ve emekçilerin her

yerde karşısına "cumhurbaşkanlığı ve milletvekili seçimlerini" çıkarıyor. Egemen sınıfların bu denli propagandası içerisinde 1 Mayıs İşçi Bayramı yaklaşıyor. Partizan "Sandıklara Değil Meydanlara" diyerek işçi ve emekçileri 1 Mayıs'ta alanlara çağırıyor.

Partizan, İstanbul'un Gazi Mahallesi, Şahintepe, Bayramtepe, Soğanlı, Bakırköy, Yenibosna, Örnektepe ve Okmeydanı semtlerinde yoğun afiş çalışmaları gerçekleştirdi. Partizan, 1 Mayıs öncesi işçi ve emekçi mahallelerinde propaganda çalışmalarına devam ediyor.

Muhabirimiz ve Partizan okurları ölümle tehdit edildi

Dersim'de muhabirimiz ve Partizan okurları "Emniyetten" aradığını söyleyen kişiler tarafından ölümle tehdit edildi.

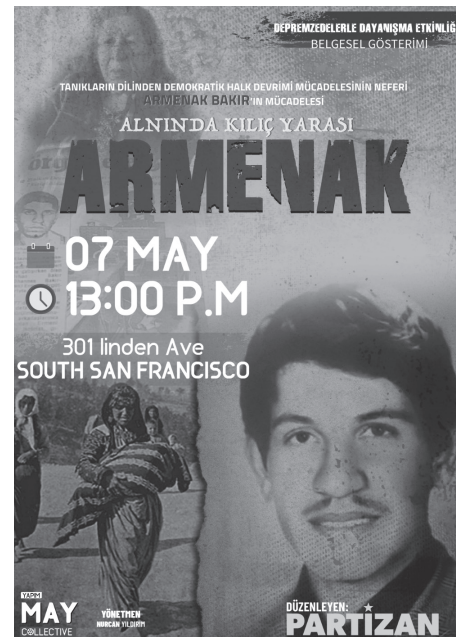
Geçtiğimiz günlerde "Emniyet"ten olduğunu iddia eden bir kişi tarafından aranan muhabirimiz ve Partizan okurları "24 Nisan geliyor, sokağa çıkmayın öldüreceğiz sizi" denilerek tehdit edildi. Yine gün içerisinde farklı numaralardan aranan muhabirimiz ve Partizan okurları ölümle tehdit edilmeye devam etti.

"Ranger" tipli araçlarla nöbet

Polis, "Ranger" tipli araçlarla gece geç saatlerde de muhabirimiz ve Partizan okurlarının evlerinin önünde bekleyerek tacize devam etti.

Armenak belgeselinin gösterimi ABD'de yapılacak

Alında Kılıç Yarası: Armenak Belgeseli 7 Mayıs'ta Amerika'nın San Francisco kentinde saat 13.00'te 301 Linden Ave San adresinde gösteri-

me girecek. 13 Mayıs 1980 yılında ölümsüzleşen Armenak Bakır (Orhan Bakır)'ın yaşamını anlatan "Alında Kılıç Yarası: Armenak" belgeseli Avrupa'nın birçok kentinde gösterime girdi.

Bern ve Basel'de gösterim gerçekleşti

İsviçre'nin Bern ve Basel'de belgesel gösterimi gerçekleşti. Ayrıca Partizan Bern, Basel, Biel ve Fribourg şehirlerinde yoğun afiş çalışması yaptı. Gösterim öncesi Partizan konuşma yaptı. Konuşmada, "Armenak Bakır yoldaşın komünist kimliğinin yanı sıra Ermeni kökenli olması nedeniyle de egemenlerin özel hedefi olduğunu" vurguladı.

Avrupa Partizan tarafından Nisan ayında organize edilen Alında Kılıç Yarası: Armenak Belgeseli, ayrıca Avrupa'nın birçok şehrinde gösterime girmeye devam ediyor.

SEÇİM HALKIN D ERDİNİ ÇÖZMEZ

6 Şubat depremleri ile doğal afetlerin nasıl felakete dönüştüğünün büyük kitleler tarafından fark edilmesi ve 14 Mayıs seçimleri işçi sınıfının temel iki gündemi. Doğal afetlerin yarattığı yıkımın altında kalan sistemin sadece emeğimize değil, canımıza da alenen nasıl kastettiğini geniş halk yığınları yaşayarak bizzat gördü. Ranta dayalı inşaat sektörünün çürümüşlüğü, sömürülen emeğimiz, ötekileştirilen inanç ve kimlikler, gasbedilen haklar, kadın ve iş cinayetlerinin katbekat artması, enflasyon, yoksulluk kıskacında açlık sınırının altında, kölelik ücreti ile sürdürülmeye çalışılan hayatların biriken öfkesiyle giriyoruz 2023 1 Mayıs'ına.

Rantçı sömürü düzeninin yarattığı ağır yıkım deprem sonrası her alanda halk için değil rant için nasıl bir çarkın oluştuğunu ortaya çıkardı. Devletin tüm kurumlarının ardı ardına nasıl ve neye hizmet ettiği bir bir deşifre oldu. İmar afları, satılan çadırlar, ruhsatsız binalar, liyaketsiz mühendisler, denetimsizlik ya da rüşvetle aşılın denetimler, milyonluk mezar evler, on binlerce cana mal olan bu sistemin bütün ayaklarının bir kez daha çürümüşlüğü gösterdi. Deprem altında kalan çürümüşlüğü, maket temel atma törenleri, kirli sakalla verilen yorgunluk görüntüleri, deprem alanında çizme şovları, medya gücü ile itibar kurtarma şovları, deprem bölgelerinden açıklamalar onları kurtarmadı. Halkın en yalın gerçeklerle sistemin kokuşmuşluğunu dile getirdiği röportajlara ve deprem sonucu ortaya çıkan gerçekleri dile getirenlere karşı baskı ve susturma politikası devam ediyor. Enkaz toplarken insan hayatını önemsemekten uzak tavır enkaz dökerken de depremde hasbelkader yaşama tutunmuş insanların bu sefer de asbest tehlikesiyle karşı karşıya bırakmak olarak vuku buldu. Sistemin insan yaşamına ne kadar değer verdiğinin de berrak ifadesi oldu bu.

Sistem yıllardır yaptığını yapmaya devam ederek hak gasplarına devam etti. Bir yandan adaletsizlik, ifade özgürlüğünün engelleri, doğanın talanı sürdü. EYT'lilerin sorununun sözde çözümündeki aldatmaca, 5510 sayılı Sosyal Sigortalar ve Genel Sağlık Sigortası Kanunu ile emeklilik yaşının yükseltilmesi emekli olmayı zorlaştırdı. Emekli aylığı hesaplama ve bağlama oranlarında yapılan değişiklikler

sonucunda emekli aylıkları düşürüldü.

Patronlarla pazarlık yapabilmelerinin ve ücretlerini yükseltebilmelerinin en temel aracı olan grev hakkı milli güvenliği tehdit ettiği iddialarıyla işçilerin ellerinden alındı. Kamuda taşeron işçi çalıştırma tırmanışa geçti ve 1 milyona yaklaştı. Taşeron uygulamaları özel sektörde de yaygınlaştı.

Saymakla bitmeyen emek karşıtı politikaların yanında, işçilerin mücadelesini engellemek için korku ve baskı politikaları devreye sokuldu. Hemen her grev ya da direnişte polis saldırısı yaşanır oldu. Örgütlenme önündeki engeller artıkça arttı, sendikal örgütlemenin önünde yasal işsizlik patronların can suyu haline geldi, işçinin, çalışanın işi, ekmeği iktidarın ve patronların insafına terk edildi. KHK'lerle çalışma hakkı gasbedildi, Anayasa rafa kalktı, mahkeme kararları uygulanmadı. Tıpkı fabrika yönetir gibi yönettikleri ülkede önce salgında, şimdi depremde ve her ekonomik krizde en ağır bedelleri emekçiler ödedi. Ama patronların yani sistemden beslenenlerin geliri de serveti de katbekat arttı. Yani tüm dünyada işçi sınıfı sayısal olarak hızla büyürken, ücretli emek yaygınlaşırken üretkenlerin toplumsal zenginlikten aldığı pay azalarak devam etti. Üreten işçiler-köylüler, milyonlar yoksullaştırıldı, güvencesizleştirildi, geleceksizleştirildi.

Her alanda ayrımcılık çoğaldı, toplumsal cinsiyet eşitsizliği derinleştirilerek ötekileştirilme siyaseti toplumun en derin noktalarına kadar nüfuz etti. Türkiye Kürdistanı'nda kayyım politikaları, Kürt düşmanlığı, işçileri asgari ücretin yarısına çalıştırma, sözde istihdam adı altında İŞKUR üzerinden aleni emek sömürüsü, patronlar arası dayanışma ile dar olan çalışma olanakları için kara listeye alınan işçilerin çalışma hakkından bile yoksun bırakılması, örgütsüzlüğe daha kolay itildiği için kadın işçiliğinin seçilmesi sistemin nasıl bir yıkım içinde olduğunu göstermektedir. İşçilerin bu yaşadıkları ülkemize özgü de değildi: Hâkim sınıfların emek ve hak karşıtı politikaları hemen hemen dünyanın her ülkesinde boy gösterdi. Zenginliği ve rahatlığı ile övünen ülkelerde bile çarkların yerinden oynadığı dünya işçi sınıfının müdahaleleriyle, direnişleriyle ortaya çıktı. İngiltere'de şoförler, sağlık emekçileri, telekomü-

nikasyon ve üniversite çalışanları, it-faiyeciler ve liman işçilerinin grevleri, Fransa'da yığınların artan öfkesi ve direnişi, Almanya'da kamu emekçilerinin uyarı grevleri, Kazakistan'da yakıt zamlarına karşı sokak eylemleri, "Ey İran tarihinin korkakları! Vallahi devrileceksiniz" diyen İran halkının isyanı, Bangladeş bina güvenliği eylemleri, G20'ye karşı sendikaların duruşu, Hindistan, Sri Lanka, İtalya, ABD, İspanya, Yunanistan, Avustralya, Güney Kore, Arjantin, Panama, Macaristan, Haiti, Güney Afrika, Sudan, Ekvador, Belçika, Çin, Moğolistan ve daha birçok ülkede meydanlar emekçilerin, Türkiye'de ezilen yığınların örgütlü mücadelesi ve direniş sesleri ile yankılandı ve yankılanmaya devam ediyor.

İşçi sınıfının gündemi bu kadar yoğun ve talepleri çok açık. Bunun yanı sıra başka özel bir gündem de 14 Mayıs seçimleri.

Seçim süreçleri pompalanan demokrasi vurgusu, seçme seçilme özgürlüğü safsataları, mevcut sistemi parti oligusuna sıkıştıran bir algı ile "partiyi değiştir sistem değişir" demeye getirilen üstü örtük politik acizlik, sandık ve parlamentoya aktarılmaya çalışılan umut diğer gündemlere oranla daha sıcak duruyor. Bu dönemlerin doğal özelliği olan işçilerin politikaya olan ilgisi işçi sınıfının geniş emekçi yığınların kendi gündemlerinden uzaklaştırmanın bir mekanizması haline getirilmek isteniyor.

14 Mayıs'ta gerçekleşecek seçimlerin sermaye sınıfının ihtiyaçları doğrultusunda örgütlenen, 20 yıldır emek düşmanı politikalarıyla gırtlığına kadar halk düşmanlığına batmış AKP'ye yanıt olunması bakımından kimi tepki noktalarını verecektir. Bu bir önem taşısa da işçilerin önüne konan seçim sandığı emekçiler için kesinlikle bir çözüm alanı değildir. Tam tersine işçi sınıfı kendi gündemlerinde bu kadar dipten bir dalga yaratırken dalgayı kırma görevi sandığa verilmiştir. Sandık seçimle yumuşatılmaya, unutturulmaya çalışan işçi sınıfının sorunlarını pasifleştirecek bir kutudur. Hatta içinden çıkacakların herkesin malumu olduğu bir kutudur. Ne depremlerden kaybedilenlerin hesabını soracak bir sınıf gücü ne rant ve doğa katliamına dur diyecek bir politika ne de sermayenin çıkarına hepten karşı çıkacak bir değişime neden olacaktır.

Seçimi savunanların yegâne dayanağı değişim vurgusu olsa da değişimden asıl kasıtları demokratik birkaç kırıntı, parmağa sürülen baldan öte değildir. Unutulmamalıdır ki seçimin sonucu ne olursa olsun önümüzde duran mücadelelerle dolu günler ve sınıf kavgasının keskinleştiği bir gelecektir.

Asıl kazanım tüm süslü vitrin camlarının kırılıp işçilere sunulan ya da sunulacak olanı görmek, anlamak, kavramaktır. İşçi sınıfının, ezilen halkların, ötekileştirilenlerin, gerçek kurtuluşu işçi ve emekçilerin sömürü düzenine topyekûn karşı mücadelesiyle kazanılacağı kendi elleriyle dizayn ettiği bir dünyadır.

Bizim bu 1 Mayıs'ta görevimiz çok açık ve nettir. Bunca sorun varken ve sistemin tüm dişlileri, çarkları her an, her gün, her yıl daha fazla teşhir oluyorken başta kendimizi sonra sınıfın yaratıcı gücünü örgütlemek, dipteki dalgayı yüzeye çıkarıp sermaye duvarlarını parçalayacak sınıf tsunami-leri yaratmak olmalıdır. Görevimiz bugünüme ve geleceğimize büyük zararlar veren, bu ülkeye, bu halka zararlı olan bu sisteme karşı sınıf bilincini keskinleştirip doğru hedefe yönlendirmek olmalıdır.

Genel anlam açısından ise 1 Mayıslar işçi sınıfı için çok önemlidir; çünkü ayrı ayrı fabrikalarda ömür tüketen, yalnız olduğuna inandırılan işçiler, ne kadar büyük ve güçlü bir sınıfın parçası olduklarını 1 Mayıs alanlarında görürler. O alanlarda seslerini yükseltir, sorunlarını ve taleplerini sınıf kardeşleriyle birlikte daha yüksek özgüvenle ifade edebilirler. İşçiler o alanlarda sınıf kardeşliğinin farkına varır. On binlerin, yüz binlerin arasında işçiler kendi sınıfını bulur, kendinin yaratıcı, değiştirici, muktedir gücünün farkına varır.

1 Mayıs alanında işçi sınıfı başta olmak üzere toplumun ezilen, dışlanan tüm kesimleri güçlü ve bağımsız bir politik taraf olarak kendini gösterebilmelidir. Bu yanı sıra 2023 1 Mayıs'ında yerelerde birleşik, güçlü 1 Mayıslar örgütlemek, sokağa, alana, fabrika önlerine çıkmak bu yönlü çağrılarını işçilere yapmak, bulunduğumuz platformlarda bu çalışmaların ve anlayışın tartışmasını yürütmek en elzem görevlerimizdendir.

SEÇİM SANDIKLARINDAN PAZARLIK MI ÇIKACAK?

Seçimlere bir aydan kısa bir süre kala, cumhurbaşkanı adaylarının yanı sıra seçim listelerine yansıyan milletvekili adayları da beklendiği gibi tartışma konusu oldu. Seçim sonucunda iktidara gelecek olan ittifak (veya iktidarın “kullanımdan kaldırdığı” adıyla koalisyon), gerici devletin ihtiyaçlarına uygun olarak konumlanarak halka yönelik saldırı politikalarını şekillendirecek ve uygulayacaktır. Bu sebeple de halk açısından sandıktan herhangi bir sürpriz çıkma olasılığı yoktur.

Ancak partilerin seçim politikalarının ve söylemlerinin yanı sıra listelerde boy gösteren milletvekili adayları da seçim ve seçim sonrası politikalarının ne olacağına dair işaretler vermektedir.

HDP'nin, adaylarını Yeşil Sol Parti adı altında seçimlere götüreceğini açıklamasından itibaren merakla beklenen listeler parça parça açıklandı. Aday listelerinde tartışmalı birçok adayın yer aldığı görülmektedir. Aday listelerinde kesin seçilebilecek gözü ile bakılan yerlerden gösterilen bu adaylardan bazıları devletin geçmişte çözüm veya barış süreci olarak adlandırdığı süreçlerde öne çıkan liberal kimlikleri bilinen ve gerici sınıf temsilcileri ile yakın ilişkileri olan isimlerdir. Bu isimlerin bizzat HDP'nin teklifi ile aday gösterilmesi, seçim sonrası sürecin Yeşil Sol Parti açısından yeni bir “çözüm süreci”nde ısrar kampanyası izleneceğine işaret etmektedir.

Bu adaylarla birlikte yeni süreçte beklentisi oluşan çözüm sürecinin niteliği ve zamanı ise seçim sonucundan bağımsız olarak Kürt ulusal sorununun bölgede alacağı biçime göre devletin nasıl hareket edeceği, nasıl bir yönetime ihtiyaç duyacağı ile ilintilidir.

Çözüm süreci olarak adlandırılan sürecin, TC açısından imha fırsatı olarak kullanıldığını biliyoruz. Devletin Kürt ulusuna, ulusal haklarına düşmanlığı siyasal-kültürel bir olgu değildir, bunun sosyo-ekonomik ve sınıfsal bir temeli vardır ve bu sorun özü itibarı ile bir pazar sorunudur. Bu açıdan mevcut sistemin politikaları içerisinde iktidarlardan bağımsız olarak Kürt ulusal direnişinin imhası, zorla asimilasyon ve ezen ulusun boyunduruğu altında tahakküm esastır. Adına her ne kadar çözüm, barış, silah bırakma da denilse devlet açısından amaç ezilen Kürt ulusunun mücadele kabiliyetinin ve araçlarının tümü ile ortadan

kaldırılmasıdır. Geçtiğimiz yıllarda da devlet tarafından ilan edilen çözüm sürecinin pratik sonuçları bu şekilde gözlenmiştir.

PKK'nin ateşkes ile güçlerini çekeceğini ilan etmesinin ardından devlet yeni karakol ve kalekol inşaatlarına, istihbarat faaliyetlerine ve daha önce varlık sağlayamadığı alanlarda askeri varlığını güçlendirmeye odaklanmış, kendisi açısından çözümün ne olduğunu bu şekilde ifade etmiştir. Yani faşizm “barış ve çözüm” sürecini daha güçlü askeri saldırganlık ve imha yönelimi için olanak olarak görmüştür. Çözüm sürecinin hemen ardından da yüksek yoğunluklu bir şekilde gerillaya ve halka pervasızca saldırılara girişmiştir. Siyasal olarak Kürt ulusal sorununun barışçıl olarak çözülebileceğine dair aldatmaya dayanan söylemler döşenirken imhainde temelleri döşenmektedir.

Kürt Ulusal Hareketi de bu süreçlerden yararlanabileceği fikri ile masaya oturmaktadır. Ancak son açılım sürecinden de görüleceği gibi, TC Kürt ulusal hareketinin kazançlı çıkabileceği herhangi bir masayı rahatlıkla devirebilmektedir. Yalnızca Türkiye Kürdistanı'nda değil, Irak, Suriye ve İran Kürdistanı'nda ve Avrupa ülkelerinde de Kürt ulusunun kazanabileceği herhangi bir mevzi ve olanağa karşı da tüm gücü ile saldırmaktadır.

Kürt Ulusal Hareketinin Demokratik Özerklik ekseninde kısmi ulusal haklar talebini içeren, Türk ulus egemenliğini kabul anlamına gelen çözüm önerisi dahi faşizm tarafından sisteminin çözülmesi olarak algılanarak “beka” sorunu kapsamına sokulmaktadır. Gerçek çözüm ve kurtuluşu içeren tek yolun ise Demokratik Halk Devrimi olduğu açıktır. Bununla birlikte Kürt Ulusal Hareketinin TC'ye ve sisteme karşı mücadelesi de devrimi besleyebilecek bir yerde durmaktadır.

Kürt Ulusal Hareketi, devletin son yıllarda bir bütün olarak halka ve Kürt ulusuna yönelik gerçekleştirdiği yoğun saldırılarına karşı yeni bir yumuşama dönemi arayışındadır. Bunun çağrılarının yoğun bir şekilde yapılmasının yanı sıra, HDP veya Yeşil Sol Parti'nin aldığı konumlanış da buna göre dizayn edilmektedir. Özellikle son seçimlerde Yeşil Sol Parti listelerinde yer alan liberal adaylar, yumuşama politikasının en azından kamuoyu nezdinde daha yoğun bir şekilde

işleneceğini göstermektedir.

Geçmişte halka karşı egemen sınıf temsilcileri ile aynı safta duran, burjuva-feodal medyada ciddi pozisyon tutan Hasan Cemal ve kimi cumhurbaşkanlarının danışmanlığını yapan Cengiz Çandar gibi isimler bunların başında gelmektedir. Liberal ve çürümüş ideolojik yönelimlerinin yanı sıra, medya alanında uzun yıllar devletin politik operasyonlarının sıklıkla bir ayağı oldukları herkesçe bilinmektedir. Bu isimler Kürt Ulusal Hareketi ile devlet arasında köprü rolü oynamaya çalışan, Kürtlerin belli ulusal kırıntılar karşılığında Türk ezen ulus egemenliğinin yeni biçimde boyunduruğu altında kalmasını savunan nitelikleri söz konusudur. Bu eksende özellikle ABD ve Almanya, Fransa gibi emperyalistlerin ekonomik, sosyal ve siyasal değerlerine sıkıca bağlıdır. Kürt meselesinde faşizmin esnemesini emperyalizmin değerler silsilesine daha uyumlu olma ve Ortadoğu'da Türk devletinin daha sağlam temellere dayanarak politika üretme zureti olarak tanımlamaktadırlar. Bu bağlamda görünürde Kürt dostu ama gerçekte Kürtlerin anti-emperyalist ve demokratik temelde kurtuluşuna tam kurtuluşuna karşıttırlar.

Turgut Özal dönemi ile birlikte bu isimler, Kürt Ulusal Hareketine yönelik nihayetinde devletin imha saldırıları ile sonuçlansa da çözüm, uzlaşma veya temas süreçlerinin tümünde bir şekilde görev almışlardır. Turgut Özal dönemi sonrasında da sırası ile Refah Partisi ve AKP ile de yakın ilişkide olmalarının yanında, tüm bu süreçlerde PKK'nin devre dışı bırakılması ve silahsızlandırılmasına yönelik özel bir çaba içerisinde olmuşlardır. AKP iktidarı ile birlikte devlet ile olan organik ilişkileri daha da açığa çıkmış, 2010 referandumunda “Yetmez ama evet” politikası ile herhangi bir perdeye dahi ihtiyaç duymadan AKP iktidarı ile olan ilişkilerini açığa vurmuşlardır. Bu süreçte Hasan Cemal, Tayyip Erdoğan'ın “Hasan Abi'si” olarak, Cengiz Çandar ise akıl hocalığı rolü ile gündeme oturmuştur. Çözüm sürecinde de dahil olmak üzere PKK'nin silahsızlandırılmasının sağlanması adına faşist devlete rapor üstüne rapor sunmaktan geri durmamışlar, resmi veya fiili danışman olarak görev almışlardır. Gülen cemaati ile de yakın ilişkilerinin olduğu geçmişte sıklıkla medyaya yansırken, son süreçte Yeşil Sol Parti adaylıkları gelecek süreçte

nasıl bir pozisyon tutulacağına emarelerinden olmaktadır. Bu isimlerin devrimci ve komünistleri, PKK'yi ve Kürt ulusal mücadelesinin silahlı güçlerini terörize eden ve hedef gösteren sayısız demeci olmakla birlikte, devletin Gare'de birçok gerillayı katlettiği saldırılarında dahi PKK'yi kınayan köşe yazıları halkın zihninden silinmiş değildir. Aynı Hasan Cemal'in “Meclis çatısı altında Kürt sorunun çözümü için yeni bir çözüm süreci başlatmamız gerekiyor” beyanının karşılığının ne olduğu da bu şekilde kendini açığa vurmaktadır.

Seçimlerin ne yönde sonuçlanacağı dışında, Yeşil Sol Parti'nin ana gündeminin bir yumuşama gündemini yaratmak olacağına sinyalleri verilmektedir. Kılıçdaroğlu'nun adaylığını açıklamasının ardından mecliste HDP'ye yaptığı ziyaret ve ardından Kürt sorununun meclis çatısı altında çözümüne dair karşılıklı beyanatlar da bu gibi liberal adayların ön plana çıkmasına olanak vermiştir. Yani devletin bir yumuşama politikasına ihtiyaç duyup duymamasının yanı sıra, HDP'nin veya Yeşil Sol Parti'nin bu yönlü politik konumlanış almasını arzular görünmektedir.

Bu durumun esas sorunlu yönü ise, Kürt ulusunu ve bütün olarak çeşitli milliyetlerden ezilen Türkiye halkını bir biçimde seçimlere endeksleme, sandıktan çözüm çıkacağı aldatmasına yönlendirme ve yeniden devleti çözümün taraflarından biri olarak gösterme çabasıdır. Yeşil Sol Parti'nin seçim politikası, halkın gerici egemen sınıflar arasındaki çekişmede taraf olması yolu ile sistemden umut beslemeye, çözümün adresi olarak meclis gibi halkın çıkarları açısından etkisiz sistem araçlarına yönelmeye yol açmaktadır. Devletin yoğun saldırıları karşısında ezilen ve kavruhan halka seçimleri işaret etmek, halkın gerçek düşmanları arasında bir seçim yapmaya yönelmek, reformizmin halka kurtuluş için herhangi bir seçenек sunmadığını bir kez daha göstermektedir. Liberal-çürümüş kişiler üzerinden yürütülecek herhangi bir yumuşama kampanyası veya sürecinin ise, Kürt ulusunun kurtuluşu için herhangi bir katkısı veya etkisi olmayacaktır. Kürt ulusuna kurtuluşu getirecek olan egemen sınıfların aldatma süreci olan seçimler veya çözüm, barış gibi süreçler değildir, Demokratik Halk Devrimi ve Halk Savaşı olacaktır.

TKP/ML'den 51. kuruluş yılı açıklaması

Türkiye Komünist Partisi/Marksist-Leninist (TKP/ML) 51. kuruluş yılı ve komünist önder İbrahim Kaypakkaya'nın katledilişinin 50. yılına ilişkin tkpml3.net sitesi üzerinden bir açıklama yayımladı. Açıklamada, TKP/ML'nin kuruluş dönemine ilişkin koşullara değinilerek "1960'ların sonunda, devrimci gençlik kabarışı başlamış, peşi sıra tüm ülkede sınıf mücadelesi yükselmiş, devrimin olanaklarının ve örgütlenmesinin arayışına girilmişti. Bu süreç 12 Mart 1971 Askeri Muhtırasının faşist saldırısı ile ablukaya alındı, yok edilmeye çalışıldı. İşte partimiz TKP/ML, böylesi bir sürecin içinde 24 Nisan 1972'de kuruluşunu ilan etmiştir." ifadelerine yer verdi.

"Marksizm-Leninizm-Maoizm Rehberliğinden Şaşmayan Partimiz TKP/ML'nin 51. Kuruluş Yılına Şan Olsun! Katledilişinin 50. Yılında Komünist Önder İbrahim Kaypakkaya'nın En Büyük Mirası Partimiz TKP/ML'ye Şan Olsun!" başlıklı açıklamasının tamamı şöyle:

"Kürt, Türk ve Çeşitli Milliyetlerden Halkımız

"1960'ların sonunda, devrimci gençlik kabarışı başlamış, peşi sıra tüm ülkede sınıf mücadelesi yükselmiş, devrimin olanaklarının ve örgütlenmesinin arayışına girilmişti. Bu süreç 12 Mart 1971 Askeri Muhtırasının faşist saldırısı ile ablukaya alındı, yok edilmeye çalışıldı. İşte partimiz TKP/ML, böylesi bir sürecin içinde 24 Nisan 1972'de kuruluşunu ilan etmiştir.

"1960'larda öğrenci gençlik, işçi sınıfı ve köylülerin mücadelesinin yükseldiği koşullar, bu kesimlerin aynı zamanda bütünlüklü bir siyasi programa sahip olmadığı, bir devrim stratejisi doğrultusunda ve Marksist temelde örgütlenmiş komünist önderlikten yoksun olduğu bir süreci içermektedir. Küçük burjuva ve orta burjuva sınıfsal nitelikleriyle şekillenmiş TİP ve T'K'P başta olmak üzere bir dizi oportünist ve revizyonist egemen anlayış, süreci 'anayasal' ve parlamenter mücadeleyi geliştirme, reformlarla ilerleme, 'sol' Kemalist askeri zümrenin, demokratik devrimi gerçekleştirme süreci olarak tanımlamıştır.

"Kuşkusuz bu dönem faşist diktatörlüğe karşı halkın demokratik mücadele ve siyasal özgürlük savaşımında egemen sınıflarla halkın çıkarları arasındaki uzlaşmazlığı gözlemlemekten,

çözümlemekten ve sonuçlar çıkarmaktan uzak bu siyasal anlayışlar da savaşıma katılmıştır. Bütün yoğunlaşmasını, yeteneklerini, birikim ve deneyimlerini, bakış açısını egemen sınıfları ve onların bir kısım temsilcilerini faşist düzenin ve emperyalist tahakkümün adaletsizliğine inandırmaya çalışmışlardır. Bu şekilde bir düzeltme sağlanacağına ve bunun halk için yeterli olacağına, barışın ve top-

ve tam kurtuluş yolunu belirlemeye dair teorik-ideolojik-politik yoğunlaşma sağlamıştır. Bu kesimler, mücadelesinin parçası olduğu, dostluk yaptığı halk kitlelerinin hareketini yer yer bir sorun görüp onun gelişen yapısı karşısında sadece dehşete düşmüşlerdir.

"Karşı Devrimci Kuşatmaya ve Reformizme Karşı Devrimci Direnç ve Çıkış"
"Bu yaklaşımlara karşı ise genç ve

lumsal huzurun bu şekilde geleceğine inanan hayaller kurmuşlardır.

"Mustafa Suphi ve yoldaşlarının 1921'de katledilmesinden sonra 50 yıllık revizyonist ve pasifist T'K'P çizgisinin bu dönem yükselen mücadele zemininde bu sürece katılan başka ve çeşitli türevleri boy vermiştir.

"Bu küçük burjuva ve orta burjuva sınıf karakterine sahip hayalciler ne rejimin siyasal niteliğini ne toplumsal çelişkilerin niteliğini ne çok uluslu (Türk ve Kürt ulusları ve farklı milliyetler) toplumsal yapıyı ne halkın gerçek

dinamik devrimci bir gençlik direnci oluşturmuştur. Gençlik hareketi Küba devrimi, Vietnam direnişi, Mao önderliğinde gerçekleşen Büyük Proleter Kültür Devrimi ve tüm dünyayı saran sosyal ve ulusal kurtuluş mücadelelerinin etkisiyle işçi sınıfı ve halkın gerçek kurtuluş teorisini, kurtuluş yolunu ve bunun ancak silahlı mücadeleyle gerçekleşeceğini cüretli ve güçlü şekilde savunmaya başlamıştır. İşte 1971 Askeri Faşist Muhtırası ile hayal kırıklığına uğrayan orta burjuva sınıf karakterli reformistler yoğun

baskı ve saldırı karşısında sinip sessizliğe bürünürken genç devrimciler tüm bu baskı ortamında halkın kurtuluşu için kendi örgütlerini, hareketlerini kurarak süreci karşılama yoluna girmişlerdir. Toplumsal gelişmenin ve düşüncenin engellenmesi, baskıların yarattığı korku ve kayıtsızlık, halk içindeki sefalet ve çaresizlik patron-ağa sınıfının onların siyasal temsilcilerinin, polis ve askerin kudurganlığı bu süreçte karakterini veren özellik olmuştur. "Bir önceki mücadeleciler ve devrimci fikirlere yatkınlık gösteren ama reformist hayallerini aşılamaaya çalışanlar, sürecin ihtiyacı olan devrimci şekillenişe yönelik değil hayal kırıklıkları içinde kaçınılığa sarılmışlardır. İlegal, kitleler içinde kök salmış, toplumsal ve siyasal sistemi enternasyonal proletaryanın bilimsel ideolojisiyle çözümlenmiş; yarı sömürge, yarı feodal yapının gerektirdiği Halk Savaşı stratejisi ile silahlı mücadeleyi geliştiren bir komünist partinin yokluğu tarihsel bir dayatmayla kendini hissettirmiştir. "Devrimci fikirlerin ve eylemlerin boy verdiği, cüretli hamleler de sürece damgasını vurmuştur. Yalınkat devrimci cüretle hareket edilirken bu çıkışlar komünist hamleler olmaktan uzak olmuştur. THKO ve THKP/C işte bu koşulların ürünü olan maceracı, toplumsal yapıyı Marksizmin bilimsel ideolojisiyle ve teorisine incelemekte yetersiz nitelikleriyle sınırlı kalan hareketlerdir.

"Tarihin Kapısını Döven Komünist Öncü İhtiyacı ve İbrahim Kaypakkaya

"Komünist bir öncünün ülke topraklarında teorik bir bütünlükle, programla ve hiç kuşkusuz net bir hamleyle ortaya çıkmasına dair koşullar bu durgunluğun, kaçınılığın, reformist hayalciliğin, maceracı çizgilerin bir yadsıması olarak olgunlaşma zemini bulmuştur. Nisan 1972'de sınıf mücadelesinin durgunluğu, patron-ağa rejiminin kudurganlığının arttığı koşullarda komünist önder İbrahim Kaypakkaya önderliğinde enternasyonal proletaryanın bilimsel ideolojisini donanmış partimiz TKP/ML tarih sahnesine çıkmıştır. Mücadelenin büyük durgunluğu ve egemenlerin kudurganlığı ortasında partimiz, programatik görüşleriyle sistemin tam bağrını hedefleyen hançeri eline geçirerek ortaya çıkmıştır.

"Komünist önder İbrahim Kaypakkaya

ya tüm diğer reformist, revizyonist hareketler ve 'deha' sahibi deneyimli revizyonist şahsiyetlerin tabu olarak gösterdiği, egemen sınıflarla uzlaşma noktası olan siyasal ve toplumsal sorunlara yönelerek, tüm bu kesimlerin hışmına uğramış ve kargış edilmiştir. Çünkü önder Kaypakkaya, sistemin kurucu ideolojisi olan ilerici, anti emperyalist, küçük burjuva devrimciliği olarak savunulan Kemalizmin faşizm olduğunu tanıtlamıştır. Emperyalist sisteme bağımlı, onun uşağı olan karakterini ortaya koymuştur. İbrahim yoldaş, Kemalizmin teorik temellerinin düşman bir sınıfın ideolojisi olduğunu ve halkın kurtuluşuna düşman sınıfsal yapısını cüretli bir şekilde belirlemiştir.

“Yine varlığı kabul edilmeyen, egemen sınıfların varoluşsal meselesi olan tüm oportünistlerin ve revizyonistlerin sorunu tanımlamaktan korkarak uzak durduğu, sosyal şoven tutumda demir alemesine neden olan Kürt Ulusal Meselesini Marksist ilkelere sıkıca sarılarak ulusal sorunun özüyle birlikte ortaya koymuştur. İbrahim yoldaş, Kürtlerin varlığını kabul eden ama ezilen bir ulus teşkil ettiğini savunamayan anlayışlarla karışıklık kurmuştur. Kürt ulusal varlığını savunmanın ötesinde Kürt ulusunun Kendi Kaderini Tayin Hakkı olduğunu, bunun ilkesel düzeyde savunulmadan komünist tutum oluşturulamayacağını belirtmiştir. Kemalist diktatörlüğün Kürt ulusal haklarını nasıl gasp ettiğini tarihsel argümanlarla ortaya sermiştir. Egemen ideoloji Kemalizm ile iltisaklı reformist, sosyal şoven her türlü anlayışın Kürt ulusal ayaklanmalarına yönelik 'emperyalizm uşaklığı' saldırısını püskürterek, ezen ulus şovenizmine ve sosyal şovenizme savaş açmıştır.

“Bunun yanında ezen ulus egemenlerinin Osmanlı'dan bugüne ezilen ulus ve milliyetlere yönelik inkâr, asimilasyon, soykırım ve katliamlarına karşı da net tutum almıştır. Ermeni Soykırımı, Kürt katliamları gibi önemli tarihsel meseleleri sosyal şovenizmin yok sayması, sessiz kalması tutumunun tersine egemen sınıfların suç listesine ekleyerek ezilen ulus ve milliyetlerin gadre uğraması olarak görmüştür.

“Siyasal ve toplumsal yapının bu kördüğüm noktalarını, revizyonistlerin sınıf iş birlikçi karakterlerini açık ettikleri bu meselelere korkusuzluk iksirini içermesine kılıç sallamıştır.

“Başkan Mao'nun Proletaryanın Bağımsız Eylemi İçin Açtığı Yeni Ufuk ve Kuşanılan Cüret

“İbrahim yoldaş sadece siyasal rejime ve toplumsal yapıdaki bu önemli ve kafaların karıştığı, sosyal-şovenizme ve sınıf iş birliğine zemin sunan

sorunlara açıklık getirmemiştir. O aynı zamanda komünist parti anlayışı ve onun toplumsal devrim karşısında nasıl konumlanması gerektiğine dair Bolşevik-Maoist yaklaşımı hâkim kılmayı da başarmıştır. İbrahim yoldaş parti anlayışı noktasında da revizyonist anlayışla arasına bir mücadele sonucu kesin çizgileri çekerek enternasyonal proletaryanın kızıl sancağını en güçlü şekilde sahiplenmiştir.

“İbrahim yoldaş ülkemizin sosyal ve ekonomik şartlarına, bunun gerektirdiği devrim stratejisine dair teori-pratik uyumunu içeren, bunun gerekliliklerini yerine getiren bilimsel yaklaşımı da genç yaşında inşa etmiştir. Ülkemizin emperyalizme göbekten bağımlı yapısını, bunun temel dayanağının ise feodal kalıntılar olduğunu tespit etmiştir. Emperyalizmin tarihsel gericiğini ve sömürgecilik politikasındaki feodal güçlerle kurduğu tarihsel ittifakı tam ve kesin şekilde Başkan Mao'yu derin kavrayışının bir ürünü olarak ortaya koymuştur. Yarı sömürge, yarı feodal toplumsal yapının karakteri ve onun gerektirdiği mücadele stratejisini partiyi inşa etme sürecinin bir tamamlayıcı olarak kavramıştır. Partinin kuruluşunun ilan edilmesine paralel olarak Halk Savaşını ilan etmiş, devrimci durumun verili koşullarda sunduğu olanakları silahlara dayanmaksızın bir komünist partinin bizim gibi ülkelerde komünist niteliğini kazanamayacağını bilinciyle hareket etmiştir. Halkın kurtuluşunun üç silahlı olan komünist parti, halk ordusu ve halkın birleşik cephesi anlayışını bu eksende yerli yerine oturtmuş, mücadeleyi bu devrimci görevlerin hızla inşa edilmesine bağlayarak tarihsel adımı atmıştır.

“Partimiz TKP/ML hiç kuşkusuz en zorlu koşullarda, faşizmin tüm toplumsal gelişme dinamiklerini baskıladığı şartlarda örgütlenmiş, tarih sahnesine çıkmıştır. Revizyonist ve oportünist her türlü akıma karşı İbrahim yoldaşın önderliğinde güçlü bir ideolojik mücadele, devrimci görevlerin net olarak tanımlandığı bir sınıfsal bakış açısıyla partimiz tarih sahnesine çıkmıştır. İbrahim yoldaşın cüreti hiç kuşkusuz birkaç kaynaktan beslenmektedir. Birincisi ve en önemlisi Başkan Mao önderliğinde gerçekleşen Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin yarattığı sınıfsallıktan ileri gelmektedir. Sosyalizmde sınıfların varlığı ve sınıf mücadelesi perspektifi başlı başına yepyeni bir bakış açısı, yepyeni bir komünist ufuk olarak görülmelidir. İbrahim yoldaş tam anlamıyla bu yaklaşımın bir ürünü, çok iyi bir öğrencisidir. Bu perspektif tüm siyasal, toplumsal çelişkilere yaklaşımı, revizyonist çizgiyi tespit etme ve ondan kopuşu güçlendiren ideolojik zemin anlamına gel-

mektedir. İkincisi ise devrimci gençlik hareketi, 15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi, köylülerin toprak işgalleri vs. gibi doğrudan sınıf mücadelesi pratiğinden beslenmiş, dersler çıkarmış ve şekillenmiştir. İşte İbrahim yoldaşın yoğun sınıf mücadelesi pratiği, halkın devrim ihtiyacına dair oluşturduğu bilinç, bu bilimsel ideolojik kaynakla birleşmiş ve tarihsel bir hamleye dönüşmüştür.

“İbrahim yoldaş, Başkan Mao önderliğindeki Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin işçi sınıfının bağımsız yönelim ve tutumuna dair açtığı yeni ufuk ve perspektifle şekil almıştır. 'Keşfedilmemiş bölgelere cesur uçuşlar' için devrimci ruhu kanatlandıran ilhamı bu kaynaktan almış ve korkusuz uçuşlarla toplumsal ve siyasal sorunlara, devrim meselesine dair öncü düşünceler, teorik temeller oluşturmuştur.

“Halkımız, Yoldaşlar

“Partimiz halkın kurtuluş davasına dair komünist öncünün eksikliğinin bir sonucu olarak ortaya çıkmıştır. Tarihsel koşulların elverişliliği İbrahim gibi bir önderin bu tarihsel kesitte var olmasıyla çakışmıştır. Bu çakışma devrimin görevlerine, komünizme kadar sürecek büyük sorumluluğun ideolojik şekillenmesine durmaksızın bir hazırlığın başlangıcı olmuştur. En muhteşem silah dahi kullanılmadığında paslanır. Partimiz kuruluş temellerine yaslanarak ilerlemiş, asla olduğu yerde kalmamış, dogmatizme saplanmamış devrim için ısrarlı yürüyüşünü kuruluş ilkelerine sarılarak sürdürmüştür. Tam 51 yıldır en zor şartlarda bu komünist hattı hem koruyacak hem güçlendirecek, devrimimizin sorumluluklarını ilerletecek savaş çizgisi yaşatılmıştır. Partimiz, Uzun Süreli Halk Savaşı çizgisinde dört genel sekreter, onlarca merkez komite üyesi, yüzlerce savaşçısını ölümsüzler kervanına katarak devrim yürüyüşünü sürdürmüştür.

“Devrimin görevleri, halkın çıkarları ve tüm bunları içeren net ideolojik konumlanış ve somut koşulların somut tahliline dayanan politika belirleme mücadelesi ve çabası ise her şart altında geçerli olmuştur. Partimiz komünist çizgisini devrimin görevlerine, halkın çıkarlarına bağlı bir konumlanışla koruyacağını bilincindedir. Dün bu şekilde konumlandı. Bugün de aynı konumlanışı sürdürmektedir. Partimizin 51. kuruluş yılı faşist diktatörlüğün 'yüz yılın seçimi' dediği 14 Mayıs seçimlerinin öngününe gelmiştir. Partimiz adeta toz duman içinde, halkın gerçek kurtuluşundan uzaklaşmasına yol açacak, yanlış politik bilincin dört bir yandan halka dayatıldığı, oportünizmin devrimci değerlere yabancılaştığı, reformizmin parladığı

bu koşullarda parlamenter ahmaklığın kutsanmasına ve halkın özne olmaksızın seçimlerle politik bir dolgu malzemesine çevrilmeye çalışıldığı büyük yanılgıları içeren bu dönemde 'boykot' taktiğini benimsemiştir. Bu taktik politikanın kandırmacaya, parlamenter ahmaklığa, küçük burjuvazinin halka yalancı zaferler vaat eden yanıltmasına karşı devrimci görevlere daha güçlü sarılmayı içeren politik bir niteliği ve karşılığı vardır. Hiç kuşkusuz, tüm halkın seçimlere kilitlendiği ve sandığın büyümesine kendini kaptırdığı koşullarda 'boykot' dışında bir taktiğin 'yalancı baharlar'la halkı kandırmaya tekabül edeceği açıktır. Partimiz somut durumun somut tahliline dayanarak, devrimci propaganda ve devrimci bilinci karartmayı değil güçlendirmeyi içeren yaklaşımın sahiplenicisi olması gerekiyordu. Zira devrimin görevlerini tanımlama ve sahiplenmeye dair büyük bir 'ıssızlık' söz konusudur. Seçimlere dair halk saflarında ve devrimci güçler içindeki konumlanış bu 'ıssızlığı' pekiştirmekte, halkın 'yalancı baharlar' beklemesine olanak sunmaktadır. Bu şartlarda partimiz devrimimizin görevlerine, Demokratik Halk Devrimi ve Halk Savaşı perspektifiyle ilerlemenin zeminine dayanmakta, güçlendirme ve geliştirme çabası içerisine girmektedir. “51. kavga yılımızda, zorlu ve büyük saldırganlığın ortasında boy vererek ortaya çıkan partimizin deneyimi her türlü zorluğu aşma iradesini omuzlarımızı yüklemiştir. 51 yılda sosyalizmde geri dönüşlerin yarattığı bir zeminde ilerlemeye, partimizin önderliğinde Türk, Kürt ve çeşitli milliyetlerden halkımızın kurtuluş mücadelesine önderlik görevini yerine getirmeye çalıştık. Bu görev karşısında içinde bulunduğumuz gerçeklik zayıflığımızı işaret etmektedir. Bu zayıflığı gidermeye dair partimizin iradesinin gücü köklü ve sağlamdır. Bu zayıflığı güce çevirmeye dair kararlılığımız ise tamdır. Halk Savaşı ile zafer kazanmaya dair tutumumuz, bu savaşı yükseltme ve halkla birleştirerek ilerletme anlayışımız ise asla sarsılmayacaktır. Devrimimiz Demokratik Halk Devrimi, savaş stratejimiz ise Halk Savaşıdır. Marksizm-Leninizm-Maoizm'in ışıklı yolu sorunları aşmamıza, zayıflığı güce çevirmemize, devrimin görevleri karşısında doğru konumlanmamıza rehber olmaya devam ediyor. Elimizdeki bu rehber işçi sınıfının önderliğinde halkın kurtuluşu mücadelesini mutlaka zafere taşımamızı sağlayacaktır. Bu görevi en ileri en sağlam şekilde yerine getirmemiz için partimiz TKP/ML'yi güçlendirelim. Onun rehberliğinde sınıf mücadelesinin denizine tüm benliğimizle atalım.”

DEPREMLERİN PSİKO-SOSYAL ETKİLERİ -IV- DEPREMDE KADIN OLMAK

“Doğal” afetler siyasi, ekonomik ve sosyal etkenler temelinde oluşan yerel ve sosyal süreçlerdir. Yazı dizimizin başında afetlerin önemli bir özelliğinin ayrımcı olduğunu ifade etmiştik. Kapitalist-emperyalist sistemde mekanlar birer eşitsizlik alanları olarak yükseldikleri için afetler hem herkesin başına gelmez hem de herkesi aynı şekilde etkilemez. Bazı kesimlerin/sınıfların örneğin yoksulların, kadınların, yaşlıların, ayrımcılığa maruz kalanların hem afete maruz kalma hem de ondan zarar görme olasılıkları daha yüksektir. Bundan dolayı toplumsal cinsiyetin sosyal ilişkilerin biçimlenmesindeki önemi, toplumsal cinsiyet ve afetler arasındaki ilişkiyi inceleyen çalışmaların ivme kazanmasına sebep olmuştur.

AFETLERDE KADINLAR DAHA FAZLA ÖLÜYOR

Yapılan birçok araştırma, afetlerde kadın ölüm oranlarının erkeklerden fazla olduğunu göstermektedir. Myanmar’da 2008’deki Nargis Kasırgası’nda hayatını kaybedenlerin yüzde 61’i kadındır. Japonya’da 1995 yılında gerçekleşen Kobe depreminde ölen kadınların sayısı erkeklerden yüzde 50 daha fazla olmuştur. Örneğin Oxfam International tarafından yapılan araştırmaya göre, Hint Okyanusu’nda 2004 yılında meydana gelen Güney Asya, Sumatra, Endonezya ya da Sumatra-Andaman Depremi olarak adlandırılan 9,1 büyüklüğündeki deprem ile depreme bağlı oluşan Asya Tsunamisi sonucu kadın ölüm oranının erkeğin ölüm oranının 3 ila 4 katına çıktığı bulgulanmıştır. 1991 yılında Bangladeş’te meydana gelen siklon (Hint Okyanusu’nda meydana gelen fırtınalar siklon olarak adlandırılmaktadır) ise ölenlerin yüzde 90’ı kadındır. Bu bölgelerde yaşayan hayatlarını evde geçirdiklerinden, çocuklarına ve evdeki yaşlılara bakmak zorunda olduklarından yüzme ile tırmanma becerilerinden yoksundurlar ve bu nedenle kaçmayı yeterince başaramamışlardır. Oysa erkekler gündelik hayatta meyve toplamak için sürekli ağaçlara tırmandıklarından bu becerileri geliştirmiş ve sel suları geldiğinde rahatlıkla ağaçlara tırmanıp kurtulmayı başarmışlardır. Ancak kadınlar daha önce böyle bir deneyim yaşamadıklarından, tırmanmakta zorlanmış ve sel sularına kapılmışlardır.

Sosyal zarar görülebilirliğe ilişkin ilk kategori, yukarıda da ifade edildiği üzere kadınların, toplumsal cinsiyet rolleri gereği ev halkının özellikle de çocukların ve yaşlıların bakımından sorumlu tutulmalarıdır. Afet anlarında, kadınlar bakmakla yükümlü oldukları bu bireylerin can güvenliğini düşünmekte

ve dolayısıyla kendi hayatlarını riske atacak davranışlarda bulunmaktadırlar. Örneğin deprem gibi afetlerde anneler çocuklarının zarar görmesini önleyebilmek adına çökme anında onların üzerlerine kapanmakta, böylece devrilen eşyalar veya yıkılan duvarların ilk çarpış etkisinden ciddi oranda yara almaktadırlar. Benzer şekilde kadınlar çocukları ve yaşlıları toparlamakla, evden çıkarmakla veya onları güvenli bir yere konuşturmakla ilgilendiklerinden çoğu zaman kendileri için güvenli bir alan bulacak vakitleri kalmamaktadır.

Kadın ölümlerini ya da afetlerde zarar görme olasılıklarını artıran bir diğer sebep ise bazı ataerkil ve geleneksel toplumlarda kadınlara dayatılan giyim kodlarıdır. Bu giyim kodları onları afetler karşısında güçsüz bırakmakta ve kadınların hareket kabiliyetlerini kısıtlamaktadır. Kadınların giydikleri uzun elbiseler, eteklerin etrafa takılmasından ötürü hızlı hareket etmelerini engellemekte, kaçışlarını zorlaştırmakta ve zaten az olan tırmanma, koşma, yüzme gibi becerilerini büyük oranda kısıtlamaktadır. Bunun yanında başörtüsü kullanılan toplumlarda, kadınlar başörtüleri olmadan dışarı çıkmayı reddetmekte ve dolayısıyla başörtülerini ararken zaman kaybedip afetin yıkıcı etkisine daha fazla maruz kalmaktadırlar. Benzer şekilde toplumsal normlar gereği kadınlar gecelikleri ile dışarı çıkarsa toplumdan tepki görecektiklerinden çekinerek giyinme telaşına düşmektedirler ve bu da doğal olarak zarar görülebilirliklerini artırmaktadır. Marmara depreminde ölenlerin cinsiyetine dair bir veri olmasa da kadınların evden çıkmadan giyinmeye çalıştıkları, çevreden geceliklerle çıkma konusunda çekindikleri ve bu yüzden de ölümler, yaralanmaların yaşandığı, kendi tanıklıkları ile anlatılmıştır. Hamile veya süt veren ya da küçük bebekleri olan kadınların kaçma yetenekleri fiziksel olarak daha az olmaktadır. Bunun sonucunda evde kalmak durumunda kalırlar. Bu da çoğunlukla ölümle sonuçlanmaktadır.

KADINLAR AFETLERDEN SONRA DA ÖLÜYOR

Felaketler sonrası yaşanan erken doğumlar ve düşükler esnasında, gereken sağlık hizmetlerine ulaşamaması veya sınırlı olması, hijyen malzemelerinin yetersiz olması, hatta hiç olmaması, bu depremde de karşılaşıldığı gibi ped ve diğer hijyen malzemelerinin acil ihtiyaçlar listelerinin arasında bile olmaması, alt yapı bozukluğu, temiz su eksikliği, beslenme yetersizlikleri kadınları enfeksiyonlara daha açık hale getirmekte ve bu nedenle ölümler olabilmektedir.

“YA DEPREMLE ÖLDÜRÜLÜYORUZ YA HAYATIMIZDAKİ ERKEKLER TARAFINDAN ÖLDÜRÜLÜYORUZ YA DA AÇLIĞA MAHKÛM BIRAKILARAK BİR ŞEKİLDE ÖLDÜRÜLÜYORUZ”

Afetlerde tüm yaşam alanlarının; korunma, toplumsal dayanışma gibi yaşam normlarından oluşan tüm sistemlerin parçalanması sonucu güvenliği azaldığından dolayı kadınlar aile içi şiddet ve cinsel tacize maruz kalmaktadırlar. Afet sonrası ev içi şiddet gören kadın sayısı artış göstermektedir ve afet sonrası kurtarma kaynaklarına erişimleri kısıtlanmaktadır. Kadınların izole edilmişlikleri arttıkça aile içi şiddetin de arttığı gözlemlenmiştir. Afet sonrası kadınlar cinsel tacize daha açık konuma gelirler, bunun sebebi afet sonrası yaşamak zorunda kaldıkları ve özel hayatlarını koruyamadıkları kalabalık ortamdır. Ayrıca afet sonrası ailenin sorumluluğunu almak –yiyecek ihtiyacı ve temiz su sağlamak- genelde erkeklerden ziyade kadınların üstüne kalmaktadır. Uzak yerlerden su ve yiyecek getirme çabaları cinsel taciz riskini artırmaktadır.

Uluslararası araştırmalarda kadınların afetlerde fiziksel, cinsel, psikolojik şiddet, insan ticareti ve istismar ile karşı karşıya kaldıkları belgelenmiş durumdadır. Kadınlar ve kız çocukları, kaotik ve güvenli olmayan geçici kamp alanlarında, çadır kentlerde cinsel şiddet ve sömürünün hedefi haline gelebilmektedir. Aşırı kalabalık olan kamp alanlarının güvenli olmamasının ve geceleri yetersiz aydınlatma ve güvenlik güçlerinin eksikliği ile birleştiğinde, kadınlar ve kız çocukları cinsel şiddete karşı savunmasız hale gelmektedirler. Örneğin 2010 yılında yaşanan Haiti Depremi raporları, kadınların yiyecek ve barınma alanları sağlamak için çoğu zaman fuhuşa maruz kaldıklarını göstermektedir. 1999 Marmara Depremi’nden sonra birçok kadın ve çocuk kaçırma olaylarının kayda geçtiği belirtilmektedir. Depremden sonra resmî kayıtlara göre 62, resmî olmayan kayıtlara göre 300’ün üzerinde kişiden haber alınamadığı ifade edilmiştir. Maraş merkezli 6 Şubat depremlerinde kimsesiz çocuklar, sorumlu Aile ve Sosyal Hizmetler Bakanlığı tarafından çocuk koruma ile hiçbir ilişkisi olmayan kuruluşlara teslim edildi. Halen kaç çocuğun bu kuruluşlarca tutulduğu tam olarak bilinmiyor.

Afetler, kadınlara yüklenen bakım işlerinin ağırlaşarak devam ettiği süreçlerdir. Geçici barınma koşullarında, hijyen şartlarının yetersizliği, yardımcı ev elektronikleri ve ev gereçlerinin yokluğunda kadınların çadıra sığdırılmak zorunda kaldıkları hayatı çekip

çevirme, temizleyip düzenleme, çocuk-hasta-yaşlıları doyurma, koruyup kollama işleri de katlanarak zorlaşmaktadır.

DEPREMDE KADINLAR DAHA DA YOKSULLAŞIYOR

Depremde kurtulan yoksul kadınlar her şeye sıfırdan başlayarak ailelerini ayağa kaldırmaya yükünü taşımaktalar. Kadınların erkekler kadar kolay iş bulamaması, erkeklere nazaran daha düşük ücretli işlerde, gayriresmî işlerde ve kayıt dışı olarak çalışmaları da kadınların afet sonrası ekonomik olarak erkeklere nazaran dezavantajlı konumda olmalarına yol açmaktadır. Afetten etkilenen şehirlerde, istihdam katılan kadınların yüzde 52’sinin kayıt dışı çalıştığı bilinmektedir. Bu veriler, afet nedeniyle işsiz kalacak olan çalışan her iki kadından birinin işsizlik sigortasından yararlanamayacağı anlamına gelmektedir. 6 Şubat gününden beri depremden etkilenen bölgede toplumsal dayanışmayı yürüten örgütler, meslek odaları, sendikalar, insani yardım örgütleri, yerel yönetimler ve en önemlisi de günlerce yardım merkezlerine, tüm risklerine karşın afet bölgesine koşan, bölgeden göçmek zorunda kalanlara evlerini açan tüm duyarlı insanlar örgütlü dayanışmanın önemini bir kez daha gösterdiler. Baskılara, engellemelere ve olanaksızlıklara rağmen 6 Şubat’tan bu yana örgütlü ve organize bir şekilde giderek büyüyen toplumsal dayanışma, yeni bir yaşam kurma umudu ve direncinin taşıyıcı kolunu oldular. Ancak tüm bu çabaların, depremden etkilenenlerin ve özellikle daha da çok yoksullaştırılan ve şiddete maruz bırakılma riski artan kadınların ihtiyaçlarının sürdürülebilir şekilde karşılanmasına, depremin açtığı yaraların sarılmasına yetmesi mümkün olamayacaktır. Daha önceki yazılarımızda belirttiğimiz gibi doğa olayları ekonomik-politik (emperyalist kapitalist üretim sürecinde) süreçlerde bir katliama dönüşmektedir. Emperyalist efendilerine ve egemen sınıfların çıkarına göre daha fazla kâr etme hırsı ile hareket eden TC doğanın tahribatı, çarpık kentleşme, imar affı gibi politikalar ile depremin ağır sonuçlarının mimaridir. Deprem sonrasındaki tavır da halk düşmanlığını ve acizliğini göstermiştir. Felaketin sorumlularından halkın yaralarını sarmasını beklemek, gelişecek yeni felaketlere karşı savunmasız kalmaktır. Bunu tersine çevirecek olan doğanın tahribata uğratılmadığı, insanın ihtiyacına göre şekillenen bir kentleşmenin olduğu, halk sağlığı normlarının uygulandığı, cinsiyet eşitliğini ilke edinen bir toplum sisteminin yani sosyalizmin yaratılması olacaktır.

"KA LAAN VE KA BAGONG-TAO ÖLÜMSÜZDÜR"

FKP MK Yürütme Komitesi Başkanı Ka Laan (Benito Tiamzon) ve Genel Sekreter Ka Bagong-Tao (Wilma Austria-Tiamzon)'un 8 yoldaşı ile birlikte 22 Ağustos 2022'de ölümsüzleştiği açıklandı.

Türkiye Komünist Partisi/Mark-sist-Leninist (TKP/ML) Ka Laan, Ka Bagong-Tao ve 8 yoldaşı hakkında **tkpml3.net sitesinden** bir açıklama yayımladı. Açıklamada, "Filipinler devrimci savaşında egemenlere sıkılan her mermide Ka Laan ve Ka Bagong-Tao'nun parmak izleri olacaktır. Çünkü onlar Filipinler Devrimine binlerce yeni Ka Laan'lar, Ka Bagong-tao'lar yetiştirdiler." dedi.

Açıklamanın tamamı şöyle:

"Filipinler Komünist Partisi – Merkez Komitesi'ne;

"Partimiz TKP/ML, Filipinler Komünist Partisi'nin Yürütme Komitesi Başkanı Ka Laan (Benito Tiamzon) ve Genel Sekreteri Ka Bagong-Tao (Wilma Austria-Tiamzon)'nun faşist Filipinler devleti tarafından 8 savaşçı yoldaşlarıyla beraber 21-22 Ağustos 2022 tarihinde hunharca katledilmesini derin bir üzüntüyle öğrendi. Üzüntümüz öfkeyle mayalanmıştır. Emperyalizmin uşağı Filipinler egemen sınıflarının işlediği bu alçakça katliam, yaşamları Filipinler devrimci mücadelesiyle özdeşleşmiş Ka Laan ve Ka Bagong-Tao'nun fiili olarak aramızdan ayrılmasına neden olmuştur. Ancak Filipinler Komünist Partisi'nin de vurguladığı gibi yaşamlarını devrim adayan her iki önderin Filipinler devrimine yetiştirdiği yeni kadro, militan ve savaşçılar onların mirasını kuşanarak bayraklarını devralmışlardır. Buna inancımız büyüktür. Devrimci savaşın doğasında bedel

ödemek vardır. Bu bedeller bazen büyük olmaktadır. Ancak halk deryasına açılan devrimci mücadele yeni Ka Laan'lar, yeni Ka Bagong-Tao'lar yetiştirmeye muktedirdir. Biz bu gerçeği Filipinler devrim mücadelesinde ölümsüzlüğe uğurladığımız Ka Joma (M. Sison), Julius Giron (Ka Nars), Jorge Madlos (Ka Oris), Menandro Villaneuva (Ka Bok), Antonio Cabanatan (Ka Manlimbasog), Eugenia Magpantay (Ka Fiel), Mariano Adlao (Ka Panoy) gibi FKP'nin önder kadrolarının kaybı sonrası boşluklarını doldurarak savaşı geliştirme pratiğini gösteren devrimci iradenizden biliyoruz.

"Filipinler Komünist Partisi'nin üye ve militanları, Yeni Halk Ordusu'nun Komutan ve Kızıl Savaşçıları, Filipinler işçi sınıfı ve ezilen halkı;

"Bugün faşist Duterte hükümetinde somutlaşan Filipin egemen sınıflarının gericiliğinin, FKP önderliğinde sürdürülen devrimci savaşa yönelik saldırganlığı tesadüf değildir. Efendileri olan emperyalist kapitalizmin ve özelde ABD emperyalizminin derin bir krize doğru sürüklenen sistemleri, saldırganlıklarını koyulaştırmalarına zemin sunmaktadır. Tıpkı bu krizin doğrudan etkilediği dünya işçi sınıfı ve emekçi kitlelerde mayalanan isyan dalgasına zemin sunduğu gibi. Bu öfkenin, devrimci dinamiğin sistemlerini temellerinden sarsacak olan devrimci mücadele ile bütünleşmelerinden korkuyorlar. FKP önderliğinde gelişen devrimci mücadeleye, onun önderlik kademesine yönelik bu alçakça katliam saldırıları bundandır. Her türlü alçakça katliama imza atmaktan çekinmiyorlar. Ka Laan, Ka Bagong-tao ile beraber kızıl savaşçılar Joel Arceo (Doğu Visayas'ta alt

bölge sekreteri olan Ka Divino), Ka Yen, Ka Jaja, Ka Matt, Ka Ash, Ka Delfin, Ka Lupe ve Ka Butig'in silahsız bir şekilde tutsak edilerek yoğun işkence sonucunda deniz ortasında teknenin patlatılarak katledilmesi, emperyalizmin ve onun uşakları olan Filipinli egemen sınıfların aciziyetidir. Bizler yabancısı değiliz bu tür katliamların.

Partimiz TKP/ML'nin devamcısı olduğu Türkiye Komünist Partisi'nin kurucu önderi Mustafa Suphi ve 14 Merkez Komite üyelerinin, 1921 yılında faşist Kemal diktatörlük tarafından Karadeniz açıklarında teknelerinin batırılarak, aynı yöntemlerle katledilmesinden biliyoruz, faşist ve her türlü gerici sistemin bu alçakça katliamlarını.

"Katledilen her devrimci faşizmden ve onların ağa babaları olan emperyalizmden hesap sorma bilincimizi kamçulamaktadır. Katledilen her devrimcinin devrime adanmış yaşam iradeleri emperyalizmin ve onun yerli uşaklarının sistemine nihai darbeyi vuracak olan devrimci mücadelemizi geliştirip, zafere ulaştırmada yönümüzü döndüğümüz fenerler olacaktır.

"Biliyoruz ki Filipinler devrimi, Ka Laan ve Ka Bagong-Tao'nun devrimci mirası üzerinden gelişecektir. Biliyoruz ki Ka Laan ve Ka Bagong-Tao, fiilen aramızdan ayrıldı ancak Filipinler devrimci mücadelesinde emperyalizmin ve yerli uşakları olan Filipinli egemen sınıflarının korkuları olacaktır. Ve yine biliyoruz ki Filipinler Devrimci savaşında egemenlere sıkılan her mermide Ka Laan ve Ka Bagong-Tao'nun parmak izleri olacaktır. Çünkü onlar Filipinler Devrimine binlerce yeni Ka Laan'lar, Ka Bagong-tao'lar yetiştirdiler.

"Ka Laan ve Ka Bagong-tao'nun devrimci anıları, devrimci idealleri, devrimci pratikleri, sınırlar ötesinde ülkemiz topraklarında Partimiz önderliğinde sürdürülen Halk Savaşı mücadelesinde yaşayacak.

"Anıları ve mücadeleleri yolumuzu aydınlatmaya devam edecek!"

Filipinler'de 10 devrimci işkenceyle katledildi

Filipinler Komünist Partisi (FKP), Merkez Komite Yürütme Konseyi Başkanı Ka Laan (Benito Tiamzon) ve Genel Sekreter Ka Bagong-Tao'nun (Wilma Austria-Tiamzon), 8 yoldaşı ile birlikte 22 Ağustos 2022'de Filipinler Silahlı Kuvvetleri tarafından öldürüldüğünü duyurdu.

FKP Enformasyon Bürosu Sözcüsü Marco Valbuena, sanal medyadan yayımladığı açıklamada 10 devrimcinin işkenceyle katledildiğini söyledi.

FKP Siyasi Büro, devrimcilerin 21 Ağustos 2022'de Catbalogan şehri sahiline doğru ilerlerken iki minibüste gözaltına alındığını, daha sonra Filipinler Silahlı Kuvvetleri tarafından öldürüldüğünü açıkladı. Açıklamaya göre katledilenlerin isimleri şöyle: Ka Laan, Ka Bagong-Tao, Joel Arceo, Ka Yen, Ka Jaja, Ka Matt, Ka Ash, Ka Delfin, Ka Lupe ve Ka Butig.

Açıklamada katledilen devrimcilerin yüzlerinde darp izleri bulunduğu, bir kısmının silahla öldürüldüğü belirtildi ve "Filipin Silahlı Kuvvetleri, suçlarını örtbas etmek ve tüm izleri kapatmak için denizin ortasında bir karşılaşma hikayesi uydurdu. Öldürülen devrimcilerin cenazeleri, 22 Ağustos 2022 günü erken saatlerde bir tekneye atılmış ve Catbalogan ile Tarangnan Adası arasında bir yerde havaya uçurulmadan önce denizin ortasına çekilmiştir. Raporlara göre sadece sekiz cenaze çıkarılabildi" denildi.

KIRLI GÖMLEĞE OY YOK! SEÇİMLERİ BOYKOT ET!

14 Mayıs seçimlerine dair Yeni Demokrat Gençlik (YDG) bir açıklama yayımladı. Egemen sınıflar ilk defa oy kullacak halk gençliğine dönük yoğun seçim kampanyası örüyor. YDG, 14 Mayıs seçimlerinin bir kurtuluş yolu olmadığını belirterek boykot çağrısında bulundu.

Açıklamanın tamamı şöyle:

"İçinden geçtiğimiz süreç bir bütün olarak değerlendirildiğinde gerek doğal afetler karşısında geliştirilen politikalar gerekse de bu bozuk düzenin alameti farikası haline gelen ekonomik kriz ve seçimden öte egemenlerin iç dalaşı, halk gençliğinin sırtındaki yükü her geçen gün daha da ağırlaştırmaktadır. Halihazırda bilimsellikten uzak, olabildiğince gerici olan eğitim, pandemi sürecinde tamamen nitelsiz bir hale büründü. Altyapıdaki yetersizlikler ve fırsat eşitsizliğinin büyümesiyle birlikte binlerce sıra arkadaşımızın eğitim hakkı ellerinden alındı. Tıpkı bugün deprem bölgelerinde lise ve üniversite sınavına hazırlanan binlerce sıra arkadaşımızın son derece eşitsiz koşullarda çalışmaları buna örnektir. Bir nebze eğitim standardı daha yüksek fakat sermayenin bir sektörüne haline getirilmiş özel üniversitelerde okumaya ekonomik gücü yetmeyen öğrenciler daha derin fırsat eşitsizliğine mahkûm ediliyor. Bunların yanı sıra egemenler özel üniversitelerde

sınırlı kontenjanla adaletsiz, rekabetçi sınav sisteminden burs kazanmayı çözüm olarak sunuyor.

"Öğrencilere sunulan gelecek ise mezuniyet sonrası sermaye sınıfının sömürü çarkına istihdam kaynağı olmaktan öteye gidemezken daha öğrencilik yıllarında eğitimin ekonomik yükünü kaldırabilmek için sömürü çarkları arasında ezilmeye itilen bir gençlik söz konusudur. Bunlara ilaveten lise öğrencilerinin staj adı altında sömürü çarkları arasında iş cinayetlerinde katledilmeleri, okumak için bir işte çalışmak zorunda bırakılmaları, tarikat yurtlarına mahkûm edilmeleri, eğitim sisteminin bilimsellikten uzaklaştırılıp anti bilimsel, dini, cinsiyetçi içeriklerle doldurulması gençliğin mahkûm edildiği karanlığın kendisidir. Egemenler gerici ideolojilerini her alanda gençliğe empoze etmeye çalışırken bu karanlığa karşı çıkan devrimci demokrat gençlik şiddetle baskılanmaktadır.

"Biz tarikat yurdunda kalmaya zorlanan, yurtlarından kovulan, maddi ve manevi yaşam koşullarının dayatmasına dayanamayıp intihara sürüklenen, adaletsiz ve rekabetçi sınav sistemi yüzünden nitelsiz eğitime mahkûm edilen, üniversitede veya lisede hayatını idame ettirebilmek adına çalışmak zorunda kaldığından eğitim hakkı çalınan, çalışırken hak gaspına uğrayan, hor görülen, iş cinayetlerine kurban edilen, aydınlık yarınların mimarı olarak gösterilip geleceği çalınmış ve karanlığa tutsak

edilen bir bütün halk gençliğinin haklı isyanıdır. Çalınan hayatlarımızın, mahkûm edilmeye çalışıldığımız bu karanlığın sorumluları bir bütün egemenler ve onların çıkarları doğrultusunda hareket eden temsilcileridir.

"Egemenlerin faşist temsilcileri iktidara gelebilmek adına gözlerini halk gençliği üzerine dikmiş ve oy alma stratejisi olarak halk gençliğine yönelik yoğun bir seçim kampanyası örmektedir. Önümüzdeki seçimde ilk defa oy kullanabilecek genç nüfusun milyonları aşması, dünya çapında ve ülkemizde değişim zorunluluğunu en had safhada hissettiren sistem krizine ilaveten iktidarın yönetememe sorunlarıyla birlikte seçimlere halk kitlesi tarafından büyük bir umut yüklenmiştir. Fakat bu düzen artık miadını doldurmuştur. Seçim aldatmacısıyla iktidar iki faşist klik arasında değişecek, sömürü sistemi yıkılacak ve halk kitlelerinin çıkarına bir gelişme olmayacaktır. Bilinmelidir ki miadını doldurmuş düzenin dümeni kimin geçeceğini belirleyecek bu seçimle sadece sahnede gördüğümüz oyuncular değişecektir. Bu dümen kapma yarışında da genç kuşağı, her seferinde olduğu gibi gerçekliği olmayan vaatlerle kandırmaya çalışarak oy toplamaya çalışmaktalar. Gençliğin bu içi boş sözlere ve çalınan geleceğimize karşı vereceği cevap örgütlü mücadele olmalıdır. Gençlik bugün halkın iktidarını kurmak için bir bütün sömürü sistemini yıkıp onu tarihin çöplüğüne göndermeli ve Demokra-

tik Halk Devrimi için kollarını sıvalmalıdır. Devrim yolunda geleceğimizi hâkim sınıfların kirli ellerinden kurtarmak için seçimlere cevabımız "boykot" olmalıdır.

"Yeni Demokrat Gençlik olarak bir bütün halk gençliğine çağrımızdır:

"Bu teşhir olmuş bozuk sistemde bizi yönetecek kirli gömleğe verecek bir oyumuz dahi yok. Seçimleri boykot edelim, gücümüzü devrimci mücadeleyi yükselterek gösterelim. Yıkılmaya mahkûm olan sisteme karşı tarihi görevimizi yerine getirelim. 100 yıldır isimleri ve biçimleri değişse de iktidara gelen hiçbir parti özünde bir diğerinden farklı değildir. Özü Kemalist ideoloji olan düzen partilerinin sömürü düzenini, katliamları, baskıları, yasakları ezilen halkımızın aleyhine sürdürmeye çalıştıkları Kemalist faşist diktatörlüğü yıkalım. Seçimlerin aldatmaca olduğunun, halkın çıkarına uygun olmayan her şeyin reddedilmesi gerektiği bilinciyle seçimleri boykot edelim. Seçimlerin bize kurtuluş getirmeyeceğini bunun yalnızca devrim mücadelemiz ile gerçekleşeceği bilinciyle örgütlenelim. Tarihi görevimizi kuşanalım ve mücadeleye sarılalım. Egemenler bizi aldatmaya, engellemeye, yolumuzdan alıkoymaya çalışacaklardır fakat biz cevabımızı Demokratik Halk Devrimi güzergâhında iktidara yürüyerek verelim. Kurtuluşu pusuladan beklemeyelim, kendimizde saklı gücümüzle mücadeleyi büyütelim!"

SÜLEYMANİYE SALDIRISININ GÖSTERDİKLERİ

Başını Türk devletinin çektiği, Fars ve Arap egemen devletlerinin Kürtlerin ulusal ve kolektif kazanımlarını ve mücadelesini boğmaya dönük saldırıları aralıksız sürüyor. Bu saldırılarda Türk devletinin özel ve yıllara yayılan bir diz çöktürme politikası söz konusu. Rojava'daki kazanımlara yönelik saldırılar işgallerle somutluk kazanırken ardı arkası kesilmeyen bombardımanlar, ambargolar ve dozu düşürülmeyen işgal tehditleri uzunca bir süredir gündemdedir. Emperyalist efendilerinin iznine takılan Türk devletinin işgal saldırıları, depremle şimdilik "akamete" uğrasa da Rojava'ya dönük saldırganlığın dozu azalmıyor. Geride bıraktığımız süreçte çok sayıda YPG'li savaşçı ve öncü komutan TC'nin SİHA'lı saldırılarında katledildi. Bu saldırılar aralıksız sürerken Kürtler arasındaki dayanışma ve iş birliği de arttı. Bafil Talabani'nin Rojava ziyaretiyle deklare edilen bu yakınlaşma ve yakın iş birliği TC nezdinde ciddi bir tehlike ve tehdit olarak ele alınıyor.

SALDIRININ ARKAPLANI: ÇEMANKÊ'DE DÜŞEN HELİKOPTERLER

Rojava ve Süleymaniye arasındaki politik yakınlaşma ve yakın iş birliği Kürtlerin ulusal özelemlerini güçlendirirken bu yakınlaşmanın belli sonuçlarına geçtiğimiz günlerde de tanıklık ettik. Yaşanan gelişmelerden ilki YPG'ye bağlı özel bir operasyon gücünün olduğu helikopterlerin düşmesiydi. Duhok'a bağlı Çemankê kasabasının dağlık alanında düşen helikopterlerin YPG'ye ait olduğunun açıklanmasının yarattığı etkiler YNK (Kürdistan Yurtseverler Birliği) ve YPG yakınlaşmasının somut bir çıktısını ortaya koyuyordu. ABD'nin denetiminde YNK tarafından YPG'ye verildiği belirtilen helikopterler TC cephesinden yoğun tepkiyle karşılandı. ABD'nin yardımı, "suç üstü yakalandılar" şeklinde lanse edildi. TC'nin ifadelerine karşın Pentagon ve IŞİD'e Karşı Uluslararası Koalisyon söz konusu helikopterler ve kazayla ilgilerinin olmadığını belirttiler. 17 Mart'ta Suriye Demokratik Güçleri (SDG), IŞİD'le mücadele kapsamında güvenlik ve askeri deneyimlerini paylaşmak için Süleymaniye'ye giden iki helikopterin kötü hava koşullarından dolayı düşüğünü ve YAT mensubu 9 savaşçının hayatını kaybettiğini açıkladı. Tar-

tışmanın yönü bu açıklamanın akabinde hızla değişti. Yaşanan kaza, bu aşamadan sonra KDP ve YNK'nin Irak Kürdistanı'nda yaşadığı içteki krizin argümanları haline geldi. KDP, yasadışı uçuş suçlaması eşliğinde helikopterlerin KYB tarafından temin edildiği noktasında KYB'yi sıkıştırmaya çalıştı. KDP'nin denetimindeki Kürdistan Bölgesi Güvenlik Konseyi, "Süleymaniye'deki bir taraf, gizli ve gayriresmî bir şekilde DSG ile PKK ilişkilerinde aracılık yapmış ve birçok kez farklı yardımlarda bulunmuştur" ifadeleriyle KYB ile Rojava arasındaki ilişkiyi kriminalize ederek bölge gericilerine ve özellikle de Türk devletine açık bir istihbari servis yapmış oldu!

KDP'nin Rojava özgülünde aldığı pozisyon TC'ye paralel ve yer yer iş birliğine dayalı politikayı içeriyor. KYB'nin SDG ile yakın ilişkiler geliştiriyor oluşu hem Rojava özgülünde hem de Başur'da KDP'nin sıkışması ve tecrit edilmesi anlamına geliyor. Bu bağlamda KDP'nin Rojava'ya dair kurulan ilişkilerin gelişimini destekleyen bir yerde konum alması kendi çıkarları anlamında olağandır.

TC'NİN HEDEFİ DE MESAJI DA "BOŞ" OLDU!

15 Mart'ta düşen helikopterlerin YNK'yi işaret etmesinin ardından Bafil Talabani'nin Amed Newroz'u'na gönderdiği görüntülü mesaj TC'nin rahatsızlığını artırdı. Kürtlerin ulusal birliğinin önemine vurgu yapan Talabani, mesajında A. Öcalan ile görüşmenin önündeki engelleri kaldırılması çağrısı yaparken mesajını "Yaşasın Kürt ve Kürdistan, ya Kürdistan ya da ölüm" sözleriyle bitirdi. Kuşkusuz bu mesaj Rojava'daki geliştirilen ilişkilerin T. Kürdistanı'na da taşınması anlamına geliyordu. Halihazırda Rojava'daki gelişen ilişki ve dayanışma TC için tehdit olarak ele alınıyor. Amed Newroz'u'ndaki mesaj ve ulusal birlik vurgularına yanıt vermek gerekiyordu! İlk hamle TC-Süleymaniye arasındaki uçak seferlerinin iptal edilmesi oldu. Türk Hava Yolları (THY) Süleymaniye seferlerini 6 Nisan Perşembe gününe kadar askıya aldı. THY ayrıca Süleymaniye'ye yapılan 2 seferden biri olan saat 22.00 seferlerini ise ay sonuna kadar iptal etti. Gerekçe olarak PKK'nin Süleymaniye'deki faaliyetleri gösterildi. Bu hamle ile KYB'ye gözdağı verilirken ardından gelen Süleymaniye Havalimanı saldırısı TC'nin bu

girişimini bir adım daha ileri taşıdığına gösteriyordu. 7 Nisan'da Süleymaniye Uluslararası Havalimanı'nda bir SİHA saldırısı gerçekleştirildi. Türk SİHA'sının hedefinde SDG Genel Komutanı Mazlum Kobani vardı. Konvoya ABD'li askerlerin eşlik etmesi nedeniyle boş bir alan hedef alınarak "Takip ediyoruz, ne yaptığınızı ve nereye gittiğinizi biliyoruz" mesajı verildi. SDG iddiaları başta güvenlik nedeniyle yalanladı, sonrasında yaptığı açıklamayla saldırıyı doğruladı:

"Mazlum Abdi'nin bulunduğu Süleymaniye Havalimanı'na yönelik Türk saldırısına ilişkin bilgilerin yayınlanmasını, kendisi Kuzey ve Doğu Suriye'ye zarar görmeden ulaşana kadar kasıtlı olarak kısıtladık. Saldırıda herhangi bir can kaybı yaşanmadı."

Hem yerel kaynaklar hem de TC'nin bölgedeki hava hareketliliği böylesi bir uçuş bilgisinin TC'ye ABD tarafından bildirildiğini doğruluyor. TC'nin zaten bildiği bir uçuş için, "Takip ediyoruz, ne yaptığınızı ve nereye gittiğinizi biliyoruz" mesajı içeren bir saldırı yapmasının esas hedefinin hamasete dayalı bir güç gösterisi olduğunu görmek gerekiyor. Kuşkusuz bu güç gösterisinin YNK'yi Rojava'daki ilişkilerden uzaklaştırma gibi bir hedefi de var. Süleymaniye Havalimanı Rojava yönetimi tarafından dış ilişkiler için sık sık kullanılıyor bu anlamıyla Mazlum Kobani ve İlham Ehmed'in orada bulunuyor oluşu bir sır değil. TC'yi Süleymaniye hattına yoğunlaştıran esas yan bu ilişkinin çok açıktan bir politik yönelim biçiminde sunuluyor oluşu.

Saldırı sonrasında yoğun bir "diplomasi trafiği" gerçekleşti. Saldırı Irak'ta gerçekleştiği için ilk tepki Irak'tan geldi. Irak Cumhurbaşkanlığı tarafından yapılan açıklamada saldırı nedeniyle Türk devletinden özür beklendiği dile getirildi. Benzer doğrultuda bir açıklama Irak Kürdistanı Yönetiminden geldi. Tüm taraflar "saldırı kabul edilemez" noktasında durdular. Saldırı sonrası Irak Kürdistanı Yönetimi Başkan Yardımcısı KYB'li Kubad Talabani MİT şefi H. Fidan ile Ankara'da görüştü. Türk devletinin bu görüşmede, "YNK'nin DSG ve PKK ile ilişkilerinden" rahatsızlığını dile getirdiği, Ankara-Süleymaniye ilişkilerinin normalleşmesi için bu ilişkilere son verilmesi gerektiğini belirttiği öğrenildi. Kuşkusuz bu görüşme saldırının üstlenildiği anlamına geliyor-

du. Faşist Türk devletinin Kürt ulusal mücadelesini boğmak adına sınırların ötesine taşıdığı saldırganlık Kürtlerin kazanımlarının olduğu tüm alanların tehdit edilmesine varan bir muhteva taşıyor.

Süleymaniye saldırısı sonrası YNK'nin nasıl bir politik pozisyon alacağını beklemek gerekiyor. ABD emperyalizminin teşviyle geliştirilen ilişkilerin uzunca bir süre daha devam edeceğini öngörmek mümkün. En azından askeri anlamda yürütülen faaliyetler bunu gösteriyor. Ancak bu ilişkilerin daha güçlü, samimi ve Kürtlerin ulusal birliğine dönük bir evreye taşınması için hem emperyalistlerle kurulan ilişkilerin gözden geçirilmesi hem de KYB nezdinde KDP ile iç krizin bir argümanı olmaktan çıkarılması gerekiyor. Diğer bir tehlikeli yan ise ABD emperyalizminin bölgede Kürtlerle kurduğu ilişkilerde ve hareket noktasında TC ile istihbarat paylaşımı yapması. Süleymaniye saldırısında bir kez daha açığa çıkan bu gerçeklik uzunca bir süredir Kürtlerin öncülerine suikastlar yapan faşist diktatörlüğün bölgedeki belli hâkimiyetinin yine emperyalistlerle ilişkilerine de dayalı olduğunu göstermektedir. Bu bağlamda Rojava'daki kazanımların geleceği adına TC'nin "müttefiki" olan emperyalistlerle ilişkilerin tehdidini ve tehlikesini görmek gerekmektedir.

Parlamento Kitlelerin

Parlamento burjuva demokrasisinin temel kurumlarından biridir. Hatta bu tür demokrasilerde görünürdeki en temel kurum parlamentodur. Proleter devrimci hareket en başından beri bu görününün yanıltıcı olduğunu bilmekle beraber kitlelerin devrim yolunda kendini eğitebilmelerinin koşullarını sonuna kadar kullanmanın taktikleri içinde parlamentodan yararlanmayı savunmuş ve özellikle Rusya'da devrimin olgunlaşma evrelerinde bunu başarıyla yerine de getirmişlerdir. Seçim şartlarında devrime olan gereksinimi ve ilgiyi kitleler nezdinde açığa çıkarmak ve neredeyse tamamen bu amaçla parlamentodan yararlanmak anlayışının egemenler arasındaki dalaşın bir konusu halindeki seçimlerde ve parlamentoda olabildiğince söz sahibi olma amacına evriltilmesi tartışmasız bir biçimde revizyonizmle, reformizmle devrimci hareket arasındaki temel farklardan biridir. Günümüzde bu temel fark çok daha belirgindir. Çünkü proletaryanın dünden daha gelişkin bir mücadele deneyimi ve savaş teorisi vardır ve gelişmiş egemen devletler de içinde olmak üzere tüm devletlerin parlamenter demokrasi-den uzaklaşması ya da bu araçla yönetme kapasitesinin daralması söz konusudur.

ÖZGÜN DENEN EGEMEN SİSTEMİN ÇIKARLARI

Türkiye'ye özgü olduğu iddia edilen Cumhurbaşkanlığı Hükümet Sisteminin aslında dünyanın birçok ülkesinde egemen sınıfların ihtiyaç duyduğu sistem olduğu dün de açıkta bugün de. Tüm burjuva diktatörlüklerinde egemenliğin halkla paylaşılması eğilimi sadece yönetme kapasitesindeki genişlemeye bağlıdır. Türkiye gibi ülkelerde bu eğilimin görece hissedildiği zamanlar egemen klikler arasındaki dalaşta kitlelerin desteğine ihtiyaç duyduğu ve kitlelerin devrimci harekete yöneliminin zayıf olduğu koşullardır. Biraz dikkatli bir bakış bugünkü koşullardan söz ettiğimizi görecektir. İktidarın her bakımdan zayıfladığı, ekonomik ve politik koşulların halk kitlelerini tam bir bıkkınlığa ve olandan ne olursa olsun kurtulmaya yönelttiği koşullarda muhalefet "egemenlik paylaşımını" çağrıştıran söylemlere başvurmaktadır. Kılıçdaroğlu'nun büyük ilgi çektiği ileri sürülen "Kürtler" ve "Aleviler" videoları bu çağrışımı vermek içindir.

Buna muhalif egemen sınıf kliği kadar kitlelerin de ihtiyaç duyduğunu vurgulamak gerekir. Bu kliğin halk kitleleriyle kurduğu, değindiğimiz türden ilişki kitlelerdeki olandan kurtulma isteğine ve muhalif kliğin de bundan kendi çıkarları için faydalanma niyetine dayanır.

Kitlelerdeki kurtulma isteği bir devrimci eğilim barındırsa da kendi başına desteklenmesi gereken bir eğilim olamaz; mutlaka güçlendirilmesi, zenginleştirilmesi, egemen sınıfların çıkarlarından arındırılması gerekir. Açıktır ki burada egemen sınıfların çıkarlarını, amaçlarını açığa çıkarmak ve kitlelerin çıkarları açısından bunları reddetmek özel bir çabayı gerektirir ve bu özel çaba için de sınıf bakış açısına sahip olmak gerekir.

Parlamentolarda güç sahibi olmak ve bu kurum aracılığıyla yönetme erkine dahil olmak proletaryadan çok orta burjuvazinin bir özlemidir. Bunun nedeni orta burjuvazinin şiddete dayanan mücadeleden, kararlılıktan uzak olmasıdır. Çünkü bunun için onun bağımsız çıkarları ve hedefleri yoktur. Bu sınıfın tüm unsurları sonuç olarak güçlü olanla iş birliğine muhtaçtır. Yeşil Sol Parti (YSP) gibi popülist TİP de, şovenist TKP de, utangaç şoven, gözüpek reformist EMEP de bu karakterdedir.

Cumhurbaşkanı Hükümet Sistemine geçildikten itibaren parlamentonun işlevinin daraldığından söz edilmektedir. Buradaki işlev daralması bahsi bu sisteme geçilmeden önceki parlamentonun yasama gücüne dairdir. Oysa bu ülkede ve tüm diğer ülkelerde de parlamento gerçek bir yasama gücü değildir. Türkiye'de parlamentodan söz edilirken yasama gücüne dikkat çekilmesi kendini kandırarak halkı aldatmaktan başka bir şey değildir.

"Milletten gelen" temsilciler eliyle işletildiği için halka karşı sorumlu görünen parlamentonun yasaların yapıldığı yer olmadığı malum bir bilgidir. Yasaları hazırlamak "milletten gelen temsilciler" tarafından değil, belirlenmiş, egemenlerce seçilmiş elit şahsiyetlerin işidir. Meclisin görevi hazırlanmış yasa tasarılarını, formaliteden geçirip yasalara dönüştürmektir. Bunu da çoğunlukla el kaldırarak veya gelişkin teknoloji-den faydalanmayı pek iyi becerdiklerinden dijital oylama ile yaparlar. Parti disipliniyle de milletvekille-

rinin vekilliği parti yönetimlerince tayin edilir. Dolayısıyla millet adına aslında parti yönetimlerinin, bu yönetimlerin tayin edildiği kulisle- rin, bu kulisleri belirleyen, yöneten egemen sınıfların çıkarlarına uygun yasalar "millet adına" ama millete, özel olarak halka rağmen yapılır ve ilan edilir. Parlamento bu gerçekliğin bir örtüsüdür. Gerçek olan ise halkın bütün bu süreçlerden uzaklaştırılmasıdır. Parlamento seçimleri yoluyla gücünü açığa çıkarmak değil de güç devşirmek, söz sahibi olmak, egemenlerle pazarlık koşulu elde etmek amacı taşıyanların öncelikle bu gerçeğe uyanması gerekir. Adının yasaklanması olasılığı nedeniyle Yeşiller ve Sol Gelecek Partisi adıyla seçime girecek olan HDP'nin parlamento deneyimleri bu gerçeğin tanıklığından ibarettir. HDP'nin pratik değeri olan tek işlevinin "olası çözüm"de rol almak oldu. Bunun da nerede, nasıl ve hangi araçların sayesinde gerçekleştiği bir sır değildir. Hatta HDP'nin "milletvekilleri" tam da bu pratik işlevleri nedeniyle alçakça saldırılara uğradılar, hapsedildiler, legal siyasetin dışına itilmeye çalışıldılar. Bugün YSP bir kez daha olası bir çözüm sürecine hazırlanmakta, adaylarını belirlerken bu "esas" sorunu da dikkate almaktadır. Bunun parlamentoya biçilen olumlu bir işlev olduğunu düşünmüyoruz. Biliyoruz ki YSP parlamento yoluyla güçlenen, söz hakkını onunla elde etmiş, devletin rızasıyla yol almış bir legal oluşum değildir. Buna karşın parlamento onun için zaten dağlardan, meydanlardan, hapsedilerden gelen bir mücadeleyle sağlanmış temsilin sergilenebileceği bir alandır. Devletin halkın rızasını almak üzere kullandığı bir alan olarak parlamentonun olası bir çözüm sürecinde de konu alanı olması beklenebilir bir durumdur. Bu türden gelişmelerde parlamentonun bir araç olması aldatıcı olmamalıdır. Devletin halk nezdinde meşruluğunun sağlanması bakımından bu gereklidir çünkü. Sorun egemen sınıfların halk nezdinde sağlayabildiği meşruluğun reformistlerce, sosyal reformistlerce, oportünist devrimcilerle de desteklenmesidir.

Önümüzdeki süreç devrimci eğilimin daha güçlü şekilleneceği bir süreç olmaya adayken, tüm emareler burjuva demokrasisinin araçlarının paslandığını, işe yaramadığını gösterirken, en basit rıza alma biçim-

lerinin bile sürdürülebilir biçimler olmakta çıktığını gösterirken faşist diktatörlüğün farklı biçimleri arasındaki seçimde açıktan ya da utangaç bir şekilde rol almak sonuç olarak gerici bir eylemdir.

Proleter devrimci hareket tüm tarih boyunca politikalarını çeşitli sınıfların eğilimlerini ve güçlerinin objektif değerlendirmesine dayandırmıştır. Bu objektif değerlendirmeyi reformist kanatlar neredeyse her zaman proleter devrimci hareketin güçsüzlüğünden hareketle gündem yapmıştır. Proleter devrimci hareket güçsüz olduğu için egemenler arasındaki mücadeleden avantajlarından faydalanmak, güçlenmeyi beklemek bunların objektivitesi olmuştur. Oysa tüm tarih boyunca devrimci hareketin temel özelliği mücadeleye zayıf, cılız, "şanssız" başlamasıdır. Bu onun kazanma olasılığının ve olanaklarının objektif bir değerlendirmesi olamaz. Bu onun mücadelesinin zorluğundan, yürüyeceği yolun uzunluğundan başka bir değerlendirmeye de konu olmaz. Onun kazanma olasılığı ve olanağı devrime ihtiyacı olan güçlerin zaten fazlalığıdır, çoğunluk olmasıdır. Bu nedenle Marksizm'in ustaları tüm politikalarda devrimden çıkarı olan çeşitli sınıfların ve özellikle de işçi sınıfının bağımsız eyleminden söz etmişlerdir. Parlamento dair politikalarda da bu bağımsız eylemin ne kadar gözetildiği önemli bir konudur.

Parlamentonun niteliğinden söz ettiğimizde Marksist hareketin esas olarak gücünü sınamak, açığa çıkarmak bakımından bu aracı kullandığına dikkat çektik. Bağımsız eylemi de bu içerikle ele almak yerine parlamento yoluyla güçlenmek, söz sahibi olmak amacı gütmek ve parlamentoyu da gerçek bir yönetme aracı olarak anlamak sınıf mücadelesindeki esas araçların zor aygıtları olduğunu ihmal etmek anlamına gelir. Güçlenmek için değil gücünü sınamak için, söz sahibi olmak için değil söz hakkını ilan etmek için, yönetmek üzere değil parçalamak üzere seçimlere katılmak tamamen farklı şeylerdir. Devrimci hareketin diğerlerinden ayırt edilmesinin şartları nihayet bu farklılıklardır.

YOLUNDAN EMİN OLMAK

Uzun bir süredir bağımsız eyleme dayanan ve devrimci ilkelerden taviz vermemek üzerine kurulu politi-

Gücüne Yenilecektir

kalarımızla belli bir kesimden, aynı zamanda “geniş kitlelerin” görünen eğilimlerinden de ayrıştığımız göze çarpmaktadır. Bu durum güçsüzleşme belirtisi değildir; ama bir güçsüzlük belirtisi olarak değerlendirilmelidir. Hiç şüphesiz bu ne bize hastır ne de bugün geçerli olmaya başlamıştır. Buna rağmen bu özel durumu nasıl kavramak gerekir?

Kitlelerin seçime katılmasındaki güçlü eğilim daha önce de belirttiğimiz gibi sorunlardan mevcut cumhurbaşkanlığı sistemini sorumlu görmeye dayanmaktadır. Bunun karşısı olan eğilime sahip olanlar ise temelde gene aynı sorunlardan devletin öteden beri dayandığı sistemi sorumlu görmektedir. Sistemin temelden değiştiği görüşünü içeren bu eğilimlerin haklı olduğunu hiçbir “düzen karşıtı” ileri süremez. Böyle bir iddia farklı kisveler içindeki yapının aynı feodal, askeri ve bürokratik devlet yapısı olduğunu henüz kavrayamamış olanların olabilir. Bu bilgi yolumuzda emin adımlarla yürümek bakımından belirleyicidir. İçinde olduğumuz sistem ne Cumhurbaşkanlığı Hükümet Sistemidir ne de parlamenter sistemdir. Bu sistem feodal artıkların süpürülüp atılmadığı, dolayısıyla geriliğe mahkûm, çağ dışı bir faşist sistemdir. Adı nasıl konursa konsun, hangi “otokrat” görünümü şahıs tarafından yönetilirse yönetilsin aynı egemen sınıfların ve bunların dayandığı dünya gericiliğinin belirlediği bir sistemdir. Bu gerçeklikten uzaklaşmak kaçınılmaz olarak mücadeleyi daraltır, egemeler arasındaki iktidar dalaşından beklentiyi meşrulaştırır, düzeni egemenleri temsil edenlere güçlerinden, yetkilerinden, misyonlarından fazla beklentilere girilmesine neden olur. Halkımız açısından parti liderlerinden beklentilerin bu gibi sonuçlar ürettiğini biliyoruz. Bu sonuçları halkımızın gerçek “eğilimi” gibi tartışmak reformizmin ilgi alanıdır; devrimcilerin böyle bir tartışması olamaz. Onlar halkın gerçek eğilimlerini açığa çıkarmak ve devrimi bu gerçek eğilim doğrultusunda örgütlemek görevine yoğunlaşırlar.

DEVİRİM ARAYIŞININ ZAYIFLIĞI...

Reformistlerin bir argümanı da kitlelerdeki arayışın esas olarak düzen içi olmasıdır. Onlar bunu “devrime uzaklık” olarak değerlendirip sonuç olarak devrimin kitleler için henüz

uzak bir hedef olduğu için gündeme almamayı savunurlar. Kuşkusuz kitlelerin kendiliğinden hareketinin, taleplerinin, hedeflerinin düzen sınırları içindeki güçlerle sınırlanması bir gerçekliktir. Ne var ki bu objektif bir değerlendirme olarak değerlendirilemez. Objektif değerlendirme kitlelerdeki değişim isteğinin gerekçelerinde, dolayısıyla sistemin zorunlu saldırılarında, hak gasplarında, yoksullaşmada görülebilir. Tüm dünyada ve özel olarak Türkiye’de de halklarda görülen kaygıların temeli sistemdeki tıkanmalardır. Devrimci hareketin görevi bu kaygıları sistemin açmazlarıyla açıklamak ve olası devrimci kitle hareketlerini ön görerek hareket etmektir. Devrim öncesi Rusya’da kitlelerin Çar Aleksandr’dan beklentileri kendilerine el uzatması, kendileri için küçük adımlar atmasıydı. Onlar çarı koruyucuları olarak kabul ediyor ve ondan yardım dileniyorlardı. Bu açıdan bakıldığında kitleler hiç de devrimci görünmezler. Buna karşın Lenin süreci bütün olarak kavrar ve bu bütün içinde kitlelerin çardan beklentilerinin bir devrimi doğuracak kadar büyük olduğunu görür. Kitlelerdeki beklentinin naifliği ile bu beklentilere cevap veremeyecek durumdaki çar gerçekliği bir uzlaşmazlık, bir patlama noktasına işaret eder. Lenin bu durumu şu dikkat çekici sözlerle tarif ediyor: “Devrim öncesi Rusya’sının cahil işçileri çarın egemen bir sınıfın, yani büyük burjuvaziye binlerce bağla bağlı ve tekellerini, ayrıcalıklarını ve kârlarını zorun bütün araçlarıyla korumaya kararlı büyük toprak sahiplerinin başı olduğunu bilmiyorlardı. Yüksek kültürlü insanlar olduklarını iddia eden bugünkü sosyal pasifistler de emperyalist, yağmacı bir savaş yürüten burjuva hükümetlerinden demokratik bir barış beklemenin, kanlı çarı barışçıl dilekçelerle demokratik reformlar için harekete geçirme düşüncesi kadar aptalca olduğunu bilmiyorlar.” Devrim öncesinin o cahil işçiler o “aptalca” beklentiden bir devrim doğurdular. Devrimlerin objektif şartlarını bu bakış açısıyla kavrayamadığımız her durumda pasifizmin, dolayısıyla reformizmin realist politikalarına aldanmaktan kurtulamayız. Kuşkusuz, tüm bunları ifade ederken kitlelerin cehaletini büyük bir cesarete dönüştüren devrimci politikanın önemini, bu politikalar için devrimci bir örgütlenmenin ve mücadelenin önemini

unutmuyoruz. Kitleler devrimde ne kadar belirleyici iseler onların yolunu aydınlatan ışık da aynı derecede zorunludur. Devrimci politikaya sarılmak ve onu görünür kılacak biçimde göndere çekmek bu nedenle temel görevdir.

EGEMEN FİKRE GERÇEK EĞİLİM DENEMEZ

Kitlelerin eğilimlerini, taleplerini, somut hareketini temel almak bir devrimci hareketin temel argümanlarından biridir. Ne var ki bu basit bir biçimde ele alınamaz. Kitlelerin içinde oldukları toplumsal şartlara, ideolojik yapılara, tabi kılındıkları değerlere göre düşünmeleri, davranmaları genel bir özelliktir. Devrimci hareketin kitlelerdeki eğilimleri, talepleri ve onun somut hareketini incelemek, nesnel zeminde kavramak ve açıklamak görevi vardır. Devrimci politikanın kitlelere dışarıdan taşınması görevinin anlamı da budur. Zira bütün açılardan bakmak, olanları farklı sınıfların çıkarları açısından yorumlamak, hatta bir ülkedeki gerçekliği özellikle emperyalizm şartlarından ötürü bütün dünya gerçekliği içinde tanımlamak gerekir. Bu kitlelerin kendiliğinden bilincinin ötesinde bir görevdir ve bu nedenle kitlelerin bilincine karşı da konumlanmayı gerektirir. Bu konumlanış kitlelerin bilincine karşı olmakla birlikte onun gerçek çıkarlarına uygundur. Ajitasyon ve propagandanın önemi buradadır. Gerçeklerin egemenler tarafından nasıl ve hangi niyetlerle çarpıtıldığına tanık olduğumuz bu zamanda kitlelerin bilincine yapılan müdahalelerin çok yoğun ve etkin olduğunu unutmamak, ihmal etmemek gerekir. Terörizm umacasının neden olduğu tahribatın büyüklüğü, Kürt ulusal sorununa dair gerçeklerin Türk halkının anti emperyalist eğilimiyle zayıflatılması, Alevi inancı hakkındaki yalanların yaygınlığı, kadınlara, farklı cinsel kimliklere dair bilincin bulanıklığı, hatta gericinin niteliğinin ne derecede önemli olduğunu anlamamızı sağlayacaktır. Tüm bunlar karşısında, yani kitlelerdeki yanlış bilinç karşısında akıntıya karşı yüzme cesareti ile donanmalıyız. İşçi sınıfı başta olmak üzere kitleler devrimci olana gerçeklerden hareketle ilgi duyarlar. Görevimizi çarpıtılmış gerçekleri açıklanabilir kılmak ve anlatmaktır. Bunun en doğru yolu kitlelerin içinde olmak, olguları, olayları somutluk içinde ve tüm

sınıfları görerek, sınıfların farklı eğilimlerini, hareketlerini inceleyerek açıklamaktır. Seçimin gerçekleştiği şartlardaki ekonomik krizin sanayisizlikle, üreticilerin yüksek maliyetlere makhûm edilmesiyle, tarım ve hayvancılıktaki tasfiyecilikle ilişkili olduğu açıkken bu politikaların şimdiki sürecin politikaları olarak açıklamanın ne kadar yanlış olduğu ortadayken, finansal sorunların dünyada yaşanan finansal krizle ilişkisi açıkken Erdoğan’ın faiz enflasyon denklemindeki saçmalığını temel sorun gibi tartışmanın anlamsızlığı tartışmasızken öfkemizin bütün bir sisteme ve egemen sınıflara yöneltmesi gerektiğini savunmak hiç de zor değildir. Kitlelerin karartılmış bilincini bu yolla aydınlatılabilir, devrim için harekete geçmenin zorunluluğunu bu yaklaşımla ortaya koyabiliriz. Akıntı bazen güçlü olabilir, egemenlerin kitlelerle kurduğu ilişki zorlayıcı olabilir. Buna rağmen bilmeliyiz ki dipten gelen dalga daima devrimin lehinedir. Objektif şartları devrimi besler.

Kitlelerdeki eğilimin farkında olmak ve onlara devrimin olabilirliğini, olanaklar ışığında açıklamak görevi devrimcilerin görevidir. Nasıl bir devrim sürecinde olduğumuzu önceki sayılarda açıklamıştık. Bu devrim sürecinin ilkelerini, nesnel çelişkilerini, amaçlarını, hedefe koyduğu düşman sınıfları ve dost güçlerini seçimler bağlamında tanımlamak ve ajitasyon-propagandayı bu ekseninde geliştirmek görevimizin temel unsurudur. Çevremizde düzen partilerinin politikalarına, ajitasyonuna, gericinin bağlarına dolanmış yığınlar olduğunu görelim. Bu kesimlerin önemli bir kısmı AKP’den, R. Tayyip Erdoğan’dan kurtulmak istiyorlar. Görünen bu. Oysa sorunlar, açmazlar, beklentiler somutlaştırıldığında karşımıza düzenin bir bütün kendisi çıkar. Bu kurtulma istemi olası bir iktidar değişikliğinde yeni iktidardan da kurtulma isteğine dönüşecektir. Bu bir kısır döngüdür ve defalarca yaşanmıştır. Gene yaşanacaktır. Önümüzdeki yıllarda bu tekrarların trajediye dönüştüğüne tanıklık edilecektir. Kitleler önlerine konan seçim sandıklarından, parlamentodan kendi seçimlerinin çıkmadığını her seferinde göreceklerdir.

Görevlerimize bu gelecek öngörüsüne uygun sarılalım...

İCAZETLE DEĞİL, DIŞLE-TIRNAKLA SÖKE SÖKE BÜYÜYEN BİR DEVRİMCİLİK

Devrimci teori olmadan, devrimci pratik olmaz!
(V.I. Lenin)

Seçimlere az bir süre kalmasına rağmen önceki seçimlerden aşına olduğumuz bir seçim havasına rastlayamıyoruz. Bunu seçimlere dönük bir ilgisizlik olarak yorumlamak abartılı olur, birebir konuşmalarda seçim gününün ipe çekildiğini görüyoruz. Heyacanın düşük profil seyretmesi, kitlelerin doğrudan katılımından uzak çalışmalar olması seçime dönük beklentilerle ilgili bir soruna işaret eder.

Kitlelerin ezici çoğunluğu sandık sonuçlarının esaslı değişimlere vesile olacağına inanmıyor. Seçim sonrası için en iyimser söylemi "bakalım, görelim" olan bir kitle gerçekliği söz konusu. Seçim rüzgarına kendini kaptırmayan bir kitleden bahsediyoruz. Aynı kitle devrim kervanına katılma konusuna da mesafeli, hatta uzak mesafeli. Kitleler seçimler mi devrim mi gibi bir ikililik içerisinde değil. Böyle olacağına dair bizim de bir beklentimiz yok, fakat kitlelerden gelen tepkiler onların değişim isteklerini yansıtmaktadır.

Seçimlere yönelik genel heyecansızlık, bakalım-görelim tutumu olmasını istedikleri değişikliğin seçimler/sandık yoluyla gerçekleşmeyeceği bilincini yansıtmaktadır. Bu eğilimdeki kitlenin boykot çağrılarına açık, bu çağrılara olumlu karşılık vermesi gerekmez mi? Çalışmalarımızda boykot sahiplenen, sandığı boykot edeceğini söyleyen bir kitleden söz edemiyoruz, sözünü ettiğimiz beklentiyle kitle eğilimi uyumlu değil, yani boykot sınırlı bir kesimde karşılık bulmaktadır. Kitleler seçim oyununu bozmak, yasama ve yürütmenin diğer bir ifadeyle parlamento ve cumhurbaşkanlığının sorunların çözüm adresi olduğu aldatmacasına son vermek yerine yani seçimleri boykot etmek yerine, katılmayı, sandığa gitmeyi benimsiyor. Kitlelerin eğilimiyle beklentisi burada farklılaşıyor. Daha özel incelendiğinde kitlelerin çelişkinin seçimlere özgü olmadığını, birçok durumda kitlelerin eğilimiyle sonuçta beliren tutumunun farklılaştığını görüyoruz. Kitle davranışlarına

ait bu çelişkinin gücünü nereden aldığı, komünistlerin bu çelişkiye nasıl yaklaşması gerektiği, çözüm yolunun nereden geçtiği hakkında düşünmek, sorunu kavramak gerekmektedir.

Kitleler içerisinde yürüttüğümüz çalışmaların hedefi kitleleri devrime kazanmak, devrim yolunda örgütlemek, kitlelerin hareket etmesini sağlamaktır. Devrimden çıkarı olan, zaten devrim istemesi gereken kesimi devrim yoluna koymak, mücadelenin doğrudan parçası yapmak için çalışmalar yürütmek ilk bakışta tuhaf görünüyor: *kendi çıkarılarının* devrimde, Türkiye özgülünde Demokratik Halk Devriminde somutlaştığına, bu devrimle hayat bulacağına kitleleri *inandırmak*, onları buna *ikna etmek*... İşte kitle çalışmamızın özü, özeti budur. İkna etmek, devrime kazanmak demek, objektif olarak devrimden yana olan geniş halk kitlelerini, sübjektif olarak yani düşünsel olarak devrime katmak, kazanmak demektir. Kitlelere ait çelişki yani kitlelerin eğilimiyle tutumları-davranışları arasındaki farklılık objektif ve sübjektif gerçekliklerinin örtüşmemesi, birbirini yadsımasından doğmaktadır. Kitleler devrim, çıkarılarının gereği olarak devrimsel bir alt-üst oluş gerektiği, bunun için doğru bir politika etrafında diğer halk kesimleriyle birleşmek, düşmanları olan sınıflara karşı savaşmak gerektiği fikrine kendiliğinden ulaşamaz, böyle bir bilinci kendiliğinden edinemezler. Kitleler egemen sınıfların belirlediği ve içeriklendirdiği kavramlarla düşünürler. Örneğin kendisini ücretli emeğe, iş gücünün yeniden üretimine mahkûm eden sermaye ve sermaye düzeni velinimet, modern yaşam, özgürlük olarak açıklanır. Vergiler, artı-değer üretimi, para hareketleri, enflasyon, döviz kurları vs. aracılığıyla kitlelerden çekip alınan, devlet hazinesine dahil edilen kaynaklar kredi, ihale vb. yollarla egemen sınıflara aktarılır, sermaye birikiminin parçası olur. Bu, ülkeye istihdam alanı açmak, işsizlere iş imkânı sunmak olarak anlatılır. Bugünkü koşullarda yapılan seçimler demokrasi şöleni, vekiller halkın tem-

silcisi, parlamento ise halkın kendini yönetmesi olarak propaganda edilir. Bu örneklerde "sermaye", "kapitalizm", "seçim ve sandık", "demokrasi", "milletvekili ve parlamento" kavramları egemen sınıfları istediği biçimde bir içerikle kullanılır, kitleler bu kavramları burjuva bir içerikle kullanmaya ve buna uygun düşünmeye, tartışmaya başlar. Egemen sınıfların baskı ve diktatörlük aracı olan devlet "yüce"leştirilir, ona bir kutsallık vehmedilir; boyunduruk altındaki ulusun kurtuluş mücadelesi bölücülük olarak açıklanır, "vatan bölünmez, bir çakıl taşı dahi verilmez" denilerek halk kışkırtılır; ezilen inançlar en hafif tabirle "sapkınlık" olarak kodlanır, bu inanç mensuplarının katli vacip görülür vs. Düşünsel dünyası egemenlerin içeriklendirdiği biçimde kodlanan kitlelerin, objektif olarak devrimci olmalarına, çıkarılarının devrimden yana olmalarına rağmen, devrimin değil, karşı-devrimin birer neferi haline gelmelerinin öyküsü böyle başlıyor-devam ediyor. Tornacı, motorcu, elektrik aksancı, montajcı vb. işçinin; duvarcının, kanalcının, öğretmenin, hemşirenin yani halk kesimlerinin karşı-devrimci fikirlerle karşıımıza çıkması aynı durumun sonucudur.

Kitleleri devrime katmanın, kazanmanın yolu açıktır ki düşünsel dünyalarını değiştirmek, kitleleri düşünsel olarak silahlandırmakla başlar. Bunun için kitlelere doğru seferber olmak, süreklileşmiş bir ajitasyon ve propaganda faaliyeti yürütmek, kitlelerin talepleriyle buluşan toplumsal pratikler geliştirmek yapılması gereken asgari işlerdir.

Bu nitelikte bir kitle çalışması en başta kitlelerin bilincine çarpacağı için hemen sonuç vermeyecektir. Genel faaliyetçi yapımız sabırla, bıkmadan kitlelere gitmek, değişik yol ve yöntemler kullanarak gerçeği kitlelere anlatmak, uzun soluklu bir çalışma için konumlanmak gibi özelliklere sahip değil veya bu özelliklerimiz zayıftır. Ayrıca kitle çalışmamız çalışma yürütülen verili alanın incelenmesi ve belli yönleriyle bilinmesi, kitle gerçekliğinin kavranması biçiminde doğruluğu kanıtlanmış bir tarz üzerinden de yükselmiyor, faaliyetçi yapımızın deneyimsiz olması ise ayrı bir sorundur. Bunlar kitle çalışmamızın bizden kaynaklı sorunlarından bazılarıdır.

Bize ait sorunlardan biri de teorik ve siyasal geriliktir. Kitlelerin geri bilincini yıkmak, onları yeni ve daha ileri bir bilinçle buluşturmak zor bir iştir. Teorik ve siyasal yönden gelişmiş faaliyetçiler doğru siyaseti ve doğru

görüşleri kitlelere taşımak için ısrarlı olur, onları ikna etmenin koşullarını oluşturur. Geri yoldaşlar ise ajitatif, slogansız söylemlerin dışına çıkamaz, bu tarz ise ikna etmek için yeterli olmaz. Kitlelere ulaşmak, onları çalışmalarımıza dahil etmek için değişik araçlar kullanmak, değişik vesilelerle buluşma imkânı bulmak, kitleleri çalışmanın parçası haline getirmek gibi konular da politik gelişmişliğimize dahildir. Bu noktadaki yetersizliğimizden de söz etmeliyiz.

Kitle çalışmasında karşımıza çıkan engellerden biri hiç şüphesiz düşman olgusudur. Kitleler içerisindeki devrimci çalışma egemenlerin tahammül göstermeyeceği, engellemek için pervasız olacağı çalışmalardır. Bu aynı zamanda bir çatışma alanıdır. Devrimci kitle çalışması için düşmandan icazet almamız, dişle-tırnakla, söke söke, tüm saldırıları göğüsleyerek, taktiklerde ustalaşarak faaliyeti örmeyi sürdüreceğiz. Açıktır ki düşmanın çalışmayı daraltmak, sınırlı alanlara hapsedip, yalıtılmak amaçlı saldırıları daha geniş kesimlere ulaşarak, yeni yeni güçleri mücadele alanlarına çekerek karşılanır.

Özetlersek kitleler içerisinde devrimci çalışmamızın önünde, kabaca söylersek üç önemli engel bulunmaktadır: Bunlardan ilki, egemen sınıfların anlayışına uygun biçimde üretilmiş fikirler ve bu fikirlerin kitlelerin zihninde geçmişten kalan yığınla tortuyla katlanmış halidir. İkincisi, faaliyetimizin taşıyıcısı olan yoldaşlarımızın sınıf yapısı, ideolojik ve siyasal gerçeklikleridir. Üçüncüsü ise düşman olgusudur. Bu üç engeli aşip kitlelere devrimci politikayı taşımak, bu politika etrafında kitleleri toplamak en esaslı görevimizdir.

Kitle çalışması deneyimleri kitlelerin içerisinde bulunduğu durumu doğru ve berrak bir biçimde kavrayan militanların başarılı sonuçlar ürettiğini, uzun soluklu bir devrimcilik yaptığını göstermektedir. Çoğu militanda bulunan çabuk sonuç alma tarzı, kitle çalışmasının işaret ettiğimiz engellemeyle karşılaştığında alanı terk etme, gerileme gibi davranışlar sergilemektedir. Devrimci kitle çalışması kitleleri değiştirmeye, daha ileriye çekmeye dönük bir çalışmadır. Bu çalışma devrimci tarzda olduğunda değişen sadece kitleler olmaz, yanı sıra faaliyeti yürüten militan da değişir. Bunun için kitlelere inanmak, kitlelerin değişimine inanmak, bugün geri olanın yarın ileriye çıkacağına inanmak gerekir. Böylesi bir donanımla zorluklar aşılar, kitle çalışmasının engelleri geriletir.

TAM HAK EŞİTLİĞİ İÇİN SANDIK DEĞİL DEVRİM

Kadın ve erkeğin eşit olmadığı fikrinin hem kadınlarda hem de erkeklerde esas olduğu, bunun toplumsal bir bilinç olduğu, insanlığın gelişmesine ve hareketine rağmen böyle olduğu gerçeği kadın sorununun kapsamını anlamamız açısından çok önemlidir. Kadın ve erkeklerin eşit olmadığı, olamayacağı ve fitratlarının aynı olmadığı düşüncesine dayalı anlayış toplumsal ve dini değerlere yaslanarak günümüzde de varlığını sürdürmektedir.

Bu fikir Türkiye toplumunda yaygındır. Elbette bu gerici fikrin yaygınlığına rağmen karşıt düşünceler de tohum halinde vardır. Bu karşıtlık toplumsal yaşamda kadınlar lehine gelişim dinamiğini oluşturmaktadır.

Kadın kurtuluş mücadelesi de önemli gelişmeler kat ederek gerici fikri ve bundan beslenen anlayışları parçalamaya doğru ilerlese de erkek egemen düşüncenin etkinliği varlığını sürdürmektedir. Örf, adet, gelenek ve göreneklerin güncel durumunu toplumsal yaşamda incelediğimizde halk arasında erkek egemenliğin çok güçlü olduğunu görürüz. Bu cinsiyetçi düşünce toplumsal yaşamı ve buna bağlı olarak siyasal mücadeleyi çok güçlü biçimde etkilemekte, belirlemektedir.

DÜZEN PARTİLERİ BİZE NE VADEDEBİLİR?

Malum, Türkiye halkı bir seçim aldatmacasıyla daha karşı karşıyadır. Kadınlar da bu aldatmacanın figüranları haline getirilmektedir. Faşist partiler ve sistemi yeniden üretmek üzere kurdukları ittifaklar ve ürettikleri cinsiyet politikaları bu açıdan incelenmelidir. AKP ve MHP'nin Yeniden Refah Partisi ve HÜDA-PAR ile genişlerken dayandıkları gerici fikirler bu açıdan önemlidir. Millet İttifakı'nın kadın sorununa dair yaklaşımını belirleyen nitelik de bu açıdan çarpıcıdır. Bu alandaki düşüncelerin ve yaklaşımların hangi toplumsal gerçeklere dayandığını halka aktarmak ise devrimci bir meziyet istemektedir; çünkü halk çok yönlü ideolojik bombardımana tabi tutulmaktadır. Nihayetinde etkin olan burjuva siyaset argümanlarıdır.

Seçimler hâkim sınıf klikleri arasında dönen bir yarış olmakla birlikte bir kısım küçük burjuva hareketler de bu yarışa ortak edilmektedir. "Sınıfa karşı sınıf" ekseninden kopartılmaya çalışılan devrimci politika da bu yolla etkisiz kılınarak burjuva feodal siyasete angaje edilmeye çalışılmaktadır.

AKP kadınlar için seçim politikasını "Aile Koruma Kalkanı" adı altında açıklamıştır. Aileyi "sapkın" akımlardan korumak için geliştirildiği iddia edilen bu politikada "evliliklere teşvik, yeni evlenenlere uzun vadeli ve faizsiz kredi, kadınların e-ticaret yoluyla iş kurmasına teşvik, isteğe bağlı sigorta primlerinin ödenmesinde üçte bir oranında devlet desteği, uzaktan çalışmaya teşvik, mevsimlik tarım işçisi kadınlara sosyal güvenlik sağlamak amacıyla çalışma şartlarını iyileştirme, emeklilik yaşında çocuk sayısına göre kadınlara esneklik" vb. bulunmaktadır. Sıralanan bu vaatlerin tamamında kadın yine aile ekonomisine bağlı, emeği, bedeni, kimliği sömürülen bir ekonomik ilişkiye mahkûm edilmektedir. Ayrıca "Aile ve Gençlik Bankası" kuracağından bahsedilen AKP bu bankanın kaynağı olarak da doğal gaz ve petrol gelirlerini göstermiştir.

Bu faşist ittifaklar temelde kadın ve erkeğin eşit olamayacağı düşünceyle hareket etmekte, toplumun gerici yanlarına ve yaşam tarzına dayanmaktadır. Hâkim sınıf klikleri ekonomik krizi aşmanın bir yöntemi olarak bu durumu her zaman kullanırlar. Burada iki blok arasındaki fark Cumhuriyet İttifakı'nın toplumun daha gerici kesimlerini domine etmeye çalışması, Millet İttifakı'nın ise diğer kesimler üzerinden kendini üretmek istemesidir. Yoksa cinsiyet eşitsizliği konusunda özde farklı bir düşünceyi savundukları ya da sahiplendikleri yoktur; çünkü mevcut koşullar içinde daha ileri fikirlere yaslanmak hâkim sınıfların işine gelmemektedir. Kendini karşıdakinin karşıtıyla var etme çabasını Millet İttifakı'nda, Kemal Kılıçdaroğlu özelinde özellikle görüyoruz. İktidarı halinde ilk 6 ayda kadınlar için yapılacaklar listesini açıklayan Kılıçdaroğlu, Erdoğan evlilik kredisi vaadinde bulunurken boşanan kadınlar için "Yeni Başlangıçlar Fonu" oluşturacağını söyledi. Burjuva feo-

dal faşist partiler arasında bu açıdan ancak bunun gibi belli nüanslardan bahsetmek mümkündür. Bu vaatle kutsal aileye savaş açmış değildir. İstanbul Sözleşmesi'nden çekilme kararına gelen tepkilerle kadınların hak ve özgürlükleri, kadın cinayetleri, taciz ve tecavüz; kadına dair her şey daha çok gündemleşmeye, tartışılmaya başlandı. Siyasi atmosfer buna uygun hale geldi. Bunun yanı sıra LG-BTİ+ haklarına ilişkin hiçbir söylemde bulunulmamıştır; çünkü bu onlar için henüz savunulacak kadar meşrulaşmamıştır. Bu anlamıyla bu yıl gerçekleşecek seçimlerde bu vaatlerin dillendirilmesi tam bir düzen partisi hareketidir. 2018 Cumhurbaşkanlığı seçimine baktığımızda CHP'nin seçim bildirgesinde "kadın" kelimesi geçmemektedir dahi.

Diğer küçük burjuva hareketler ise kadın ve erkek arasında tam hak eşitliğini savunmakla birlikte bunu gerçekleştirmek üzere toplumsal bir devrimden yana tavır almaktansa sistem içi siyaset rotasına oturmuş durumdadırlar. Bir merkezin etrafında dönen yakın ya da uzak çemberlere benzeyen şekiller oluşturmaktadırlar. Seçimlerde kadın sorunu ekseninde savunulan görüşler ile ortaya konan politikalar arasındaki ilişki bu gerçekliğe dayanmaktadır.

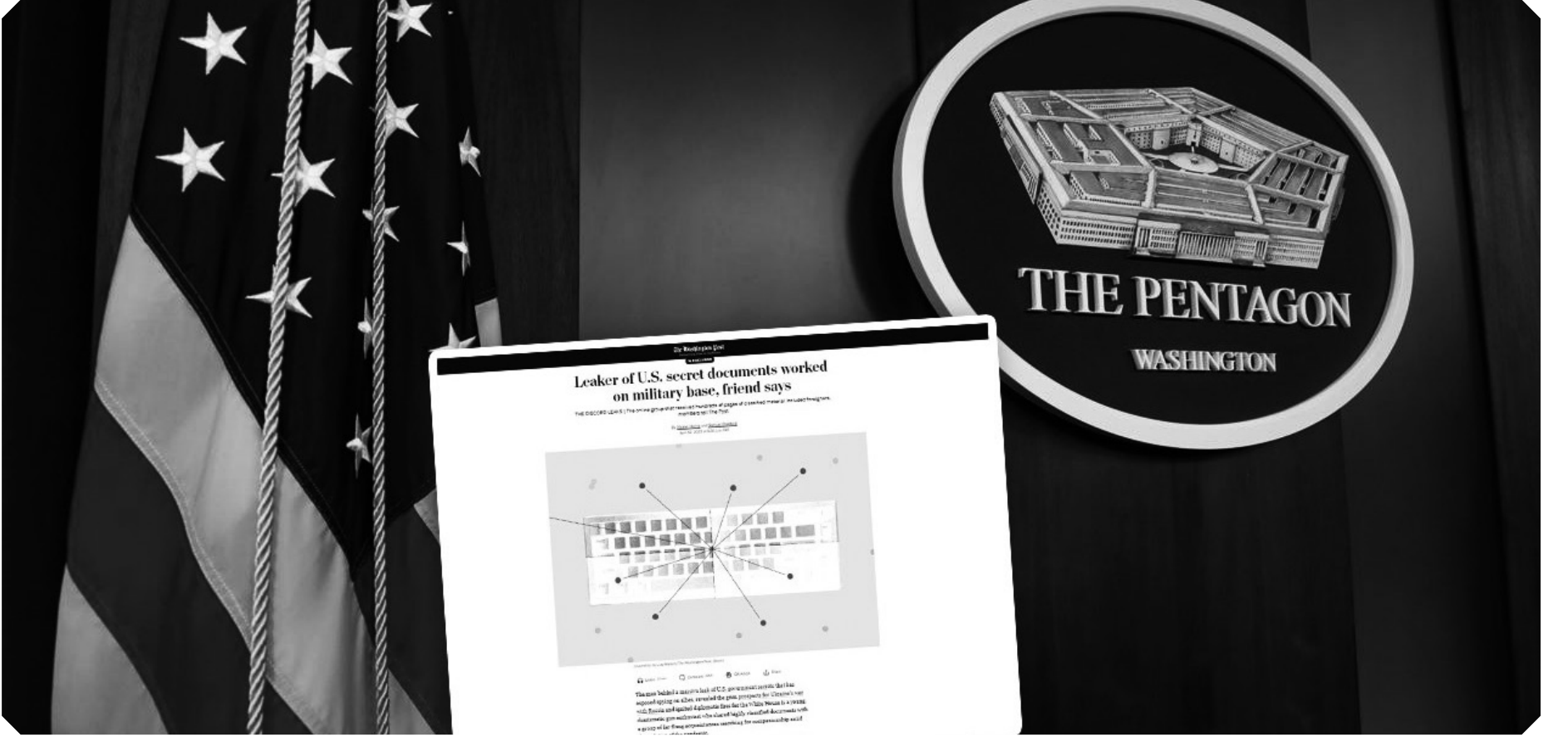
Kadınların insan olarak kabul edilmesinden vatandaş olarak görülmelerine 19. yüzyılda seçme ve seçilme hakkına kadar her talebin binlerce bedeli içeren direnişlerle kazanıldığı ortadadır. Bugünse bu mücadele kadınların parlamento ve her türlü kamusal alanda daha fazla temsil edilmesi ile sınırlanmaktadır. Güya "her şey çok güzel olacak" diyen Millet İttifakı da kadınlar açısından standardı en düşük seviyede tutmaktadır. Velhasıl burjuva feodal faşist partiler tarafından ya da küçük burjuva hareketlerin seçim yaklaşımları bakımından bir seçim yatırımı olarak ortaya konanların standardı zayıf durumdadır.

KURTULUŞUMUZ DEVRİMDEDİR

İşçi ve emekçi kadınları gerçek kurtuluşa içinde yer alacakları ve kendi mücadeleleriyle geliştirecekleri Demokratik Halk Devrimimiz götürecektir. Kitleler oy verirken de sistemde köklü bir değişiklik olmayacağını far-

kındadır. Kadın ve erkeklerin günlük yaşamlarında neyi nasıl ürettiklerine, nasıl düşündüklerine ve düşüncelerini neyin belirlediğine, bütün bunlara bağlı olarak birbirleriyle ilişkilerinden toplumsal tüm ilişkilerdeki konumlarına baktığımızda kadın ve erkeğin eşit olmadığı fikrinin devrimimizin çok önemli bir sorunu olduğunu kavrayabiliriz. Toplumsal yaşamdaki bu gerçeği olduğu gibi kabul etmek komünistler açısından önemlidir; çünkü devrim stratejimizden güncel politikaya tüm mücadelemizi ve savaşımızı bu gerçeğin de üzerine inşa edeceğiz. MLM'ler kadınları ve erkekleri bir bütün olarak görmeyi onları ait oldukları sınıfın içinde sınıfsal niteliklerine göre ayırmak ve incelemek koşuluyla kabul ederler. Aynı sınıflardan olan insanların yaşam içerisinde cinsiyetçi bir biçimde ayrılmış olduğu, toplumsal cinsiyet rollerinin günümüzde çok etkin bir biçimde gerçekleşmeye devam ettiği, burjuva feodal sistemin buna yaslanarak sürdürdüğü bilinmektedir. Bunun yanı sıra cinsiyet farklılıklarını, bu farklılıkların üretim ilişkileri içindeki durumuna bakmalıyız. Burada da bir kısım küçük burjuva, burjuva kadın ve erkeklerin değil de doğrudan işçi ve köylü kadın ve erkeklerin günlük yaşamlarına yani üretim içindeki konumlarını incelemeliyiz. Bu kapsamda halkın yaşamında cinsiyet eşitsizliğinin kabullenilmiş bir toplumsal bilinç olduğunu söyleyebiliriz. Bu kabul ettiğimiz bir durum değildir, olmaz. Bu, yıkmak, değiştirmek ve geliştirmek üzere konumlandığımız tarihsel köklü bir sorun olarak karşımızda durmaktadır. "Bir düşüncenin, ortaya çıkışından bilince dönüşmesine ve yaşamı belirleyen bir konuma gelmesindeki tarihsel hareketinde cinsiyet eşitsizliği konusunda hangi aşamadayız?" sorusu bugünkü aşamada güncel görevlerimizi belirlemek açısından önemlidir. Bunun için kitleler içinde devrimci propagandamız etkin şekilde yürütülmeli, işçi ve emekçi kadın kitleleri içinde örgütlenme çalışmalarına ağırlık verilmelidir.

PENTAGON BELGELERİNDEN KAN SIZIYOR

ABD Savunma Bakanlığı'na (Pentagon) ait "çok gizli", "gizli" ibareli bilgilerin sızdırılması birçok tartışmayı da beraberinde getirdi. Massachusetts Ulusal Hava Muhafızı istihbarat kanadı üyesi Jack Teixeira söz konusu sızıntılardan sorumlu tutularak gözaltına alındı. Belgelerin en önemli özelliği güncel bilgiler içeriyor olması. Bu özelliğinden hareketle Trump'ın yargılanmasına karşı bir hamle olduğu yorumları da yapılıyor. Teixeira'nın sanal medya hesaplarındaki ırkçı paylaşımları bu yorumlardaki gerekçelerden biri. Özellikle Ukrayna savaşıyla ilgili bilgiler olmasından hareketle kaynak olarak Rusya'yı işaret edenler de yok değil.

Olayın polisiye boyutu yani kim tarafından ve nasıl sızdırıldığı bir yana siyasi boyutu tartışmayı hak ediyor.

İlgili belgelerin önemli bir kısmı Ukrayna savaşıyla ilgili ABD'nin değerlendirmelerini kapsıyor. Bununla birlikte müttefiklere ilişkin bilgiler de mevcut. Bu bilgilere teknik takip/dinlemeler sonucunda ulaşıldığı ise çok açık. Yani dostları da ABD'nin radarına takılmış. Emperyalistler açısından dostluk çıkar ilişkilerini ifade eder. Kuşkusuz bu hem bizim için hem de dinlenenler için şaşırtıcı değil; fakat

diplomatik ilişkiler açısından gerçek anlamda bir skandal!

Sızdırılan bilgilerin içeriğine ya da ne anlattığına geçmeden önce bu bilgilerin sınırlı da olsa başka bir gerçeğe işaret ettiğine dikkat çekmekte fayda var: yeni dönem yeni kamplaşmaları beraberinde getirmektedir. İlgili belgeler bu gerçeğe işaret etmektedir.

Son dönemin kabul gören fikri, dolayısıyla gerçeği ABD hegemonyasının zayıfladığıdır! Bu gerçek yeni güçlerin sahne almasını ve oluşan zafiyeti kendi lehlerine kullanarak güç tesis etmeye başlamalarını anlamamıza olanak veriyor. Bu aynı zamanda ve esasta bu yeni kamplaşmaların yeni paylaşım reflekslerini gündeme getiriyor.

Putin ve Şi görüşmesinin sonunda Şi'nin "100 yıldır beklenen değişim geliyor. Bu değişikliği birlikte yürütüyoruz" sözleri ABD'nin hegemonya zafiyetine işaret ettiği gibi ilgililerin yeni hegemon güçler olma eğilimini haliyle yeni paylaşım isteğini de ifade etmektedir.

Sızdırılan belgelerin önemli bir kısmının Ukrayna savaşıyla ilgili olduğunu belirtmiştik. Ukrayna savaşıyla ilgili değerlendirmelerde Ukrayna'nın hava savunma zafiyetine değinilerek

füze stoklarının tükenebileceği belirtiliyor. Dahası Ukrayna ordusuna bağlı 9 tugayın ABD ve NATO tarafından donatılıp bahar döneminde yeni bir saldırı için hazırlandığı anlaşılıyor. ABD ve NATO'nun Ukrayna savaşına dolaysız dahil olduğunu bu sızıntı bilgi kanıtıyor. Dahası Batılı güçlerin -Birleşik Krallık, Fransa, Hollanda, Letonya ve ABD'nin- özel kuvvetlerle Ukrayna savaşına dahil olduklarına dair bilgi de NATO'nun savaşta pozisyonunu doğruluyor.

Ukrayna Devlet Başkanı Zelenski de ABD'nin radarına takılanlardan. ABD'nin bu ilgisi Ukrayna ordusunun komuta kademesine ve devlet yönetimine güvensizliği olarak yorumlanabilir. Bununla birlikte Zelenski'nin öldürülmesi halinde savaşın seyrine dair değerlendirmeler ve akabinde savaşın sürmesi için güçlü bir lider profiline ihtiyaç duyulacağına değinilmesi ABD'nin savaşı sürdürme eğilimi, Ukrayna askerini piyon olarak değerlendirdiği, dolayısıyla Ukrayna'da bir işgal karşıtı direnişten çok bir vekalet savaşının sürdürülmeye çalışıldığını kanıtlar nitelikte bilgilerdir.

Sızan belgelerde Rusya istihbarat örgütü GRU ve paramiliter bir örgütlenme olan Wagner'in iç yapılanmasına ilişkin bilgilerin de olması

ABD'nin, Rusya içindeki faaliyetlerde önemli kaynaklara sahip olduğunu göstermektedir. Elbette bu şaşılacak bir durum değildir. Benzer bilgi akışlarının Rusya tarafından da yapıldığını tahmin etmek zor değil. Tabii ki Rusya'dan yapılan bilgi akışının hangi kademedeyken yapıldığı Rusya açısından zafiyetin boyutuna işaret edecektir. Bunun değerlendirmesini muhtemelen kaygı içindeki Rus egemen güçlerine bırakıp ilgili belgelere göz atmaya devam edelim.

Ukrayna savaşıyla ilgili Wagner yetkililerinin Türkiye ile temasa geçtikleri de anlaşılıyor; fakat ilgili belgelerde bu girişimin nasıl sonuçlandığına dair bir bilgi yer almıyor.

Yine benzer taleplerin Mısır'a iletildiği ve Mısır Devlet Başkanı Sisi'nin Batılı emperyalist güçlerle sorun yaşamamak için yetkililerle yaptığı görüşmelerde Rusya'ya silah tedarikinde gizli hareket edilmesini istemesi dikkate değer bir bilgi olarak not düşülebilir.

Rusya'nın tepkisini çekmemek için en yakın müttefiklerinden Güney Kore'nin ABD'nin Ukrayna'ya silah gönderme talebine ayak dirediği anlaşılıyor.

Diğer dikkat çeken bir ayrıntı da Ukrayna işgali sonrası Rusya'yı kınama-

yan tek Avrupa ülkesi olan ve Rusya'ya yakınlığı ile bilinen Sırbistan'ın Ukrayna ordusunu silahlandırmayı kabul etmesidir. Ukrayna savaşında tarafsız hatta Rusya'yı kınamayan eğilimi ile destekleyen konumda yer alan Sırbistan'ın Rusya karşıtı kampıta, gizlice yer aldığına da yorumlanabilir.

Birleşik Arap Emirlikleri istihbarat biriminin Rusya istihbarat birimiyle ABD ve Birleşik Krallık istihbaratlarına karşı ortak hareket etmeyi kabul ettiği bilgisi dikkat çekiyor. Tabii ki taraflar bu bilgileri yalanladılar. Diğer taraftan yukarıda dikkat çektiğimiz gibi bu ortaklaşma eğilimleri yeni dönemin, haliyle hegemonya zafiyetinin diğer egemen güçler tarafından kendi lehlerine tesis edilmeye çalışılması ve bu savaşta bölgesel konumlarını güçlendirerek çıkmaya çalışan ülkelerin refleksi olarak ama nihai kampaşma olarak yorumlanmamalıdır. Çünkü bu kampaşmalar geçirengendir ve nihai kampaşmanın nasıl olacağı bugünden belli değildir. Hegemonyanın taraflardan birinin lehine ya da halklar lehine çözülmesine dek egemen güçler arasındaki ilişkiler sürdürülemez noktaya geldiğinde yeni hegemon ilişkilerin dolayısıyla çelişkilerin tesisine belirlenecektir.

Belgelerde, ABD Ulusal Güvenlik metninde hem bugün hem gelecekte ABD için en büyük tehlike ve tehdit olarak tanımlanan Çin ile ilgili önemli bilgiler yer aldığı belirtiliyor. Yayımlanan belgelerde Çin'in Rusya'ya asker göndermeye istekli olduğu ayrıca Ukrayna'nın Rusya'da stratejik bir hedefi ya da önemli bir lideri vurması halinde "Çin'in Moskova'ya ölümcül yardım gönderebileceği" riski ele alınıyor.

Sızan belgelerde yer alan diğer bir bilgi ise İsrail'e ilişkin. ABD'nin Ortadoğu'daki jandarması İsrail'i de radarına alması emperyalist güçlerin riyakârlığına iyi bir örnektir. Bu bilgiye göre MOSSAD Netenyahu hükümetinin yapmak istediği yargı reformuna karşı gerçekleşen kitlesel gösterilere destek veriyor. MOSSAD Direktörü David Barnea ise söz konusu değerlendirmeye ilişkin olarak ABD'nin yanlış yorumuna dayandığını açıklaması dikkat çekici. Muhtemelen Barnea MOSSAD'ın sürece kitle hareketini maniple etmek için dahil olduğu gerçeğine işaret ediyordu.

Dikkat çekmekte fayda var emperyalist sistemin yapısal krizi hegemonik ilişkileri, haliyle çelişkileri de besleyip derinleştiriyor. "Beklenen

değişimden" bahsederken Şi mevcut hegemonik ilişkilerin ifadesi olan paylaşım ilişkilerine de itiraz etmektedir. Yürütülen bölgesel savaşlar, diğer bir ifadeyle vekalet savaşları yeni konumlanma ve kampaşmaların tohumlarını taşımaktadır. Türk hâkim sınıfları da bu kampaşmalarda esasta ve hâlâ NATO'nun yanında saf tutmaktadır. Esasta hegemonya zafiyetinin izin verdiği ve egemen emperyalist güçler arası çatışmada tarafları idare ederek bağımsızlaşmasına hareket etmeye fırsat tanıyan koşullar kimi zaman Rusya ile hareket etmesine imkân sunmaktadır. Buna karşın esas politika NATO çizgisine bağlıdır. Erdoğan'ın geçtiğimiz yıllarda Stoltenberg'e "NATO'yu Karadeniz'de daha çok görmek istiyoruz" sözleri hatırlanabilir. Bağımlılık ilişkisi uluslararası konumlanışta ya da hangi emperyalist güçlerin çıkarlarının korunduğu tartışmalarında gözden kaçırılmaması gereken bir özelliğe sahiptir. İki tarafı da idare ederek politika yürütmek sürdürülemez noktaya geldiği anda hâkim sınıflar da tercihlerini yapmak zorunda kalacaklardır.

Bununla birlikte Türk hâkim sınıflarının birinci klik etrafında toplanan güçleri eğer seçimi kazanırlarsa NATO politikalarına daha sıkı ya da sadakat-

le sarılacakları aşikârdır. Kılıçdaroğlu'nun "300 milyar dolar temiz para buldum, getirdim" ile ilişkili vaatleri hem uluslararası sermaye ile ilişkilerin yani bağımlılık ilişkisinin devamı yönündeki kararlılığa hem de bu sermaye kesimlerinin temsilcisi/savunucusu olan uluslararası örgütlerin politikalarının esas alınacağına dair açık bir ilan olarak değerlendirilmelidir.

Söz konusu belgeler emperyalist haydutluğu ifşa eden niteliğe sahiptir. Emperyalizmin egemenliği herkesin herkesi dinlediği ve güvensizlik üzerine kurulmuş, birbirlerini her an boğazlamaya hazır dostlukları ifade etmektedir. Kuşkusuz bu dostluğun diğer bir anlamı da emekçi halklara düşmanlıktır. Türk hâkim sınıflarının her iki kanadı da emperyalist güçlerin dostluğunu, aynı anlama gelmek üzere uşaklığını kapmak için rıza isteyip emekçi halkların düşmanlığına soyunmaktadır. Riyakârlığın ifadesi olan dostluklarının aksine düşmanlıkları gayet açıktır.

Açlık, yoksulluk ve sefalet düzeni kan, gözyaşı ve zulümle ayakta duracaktır. Emekçi halkı ne emperyalistlerin bu riyakarlığına ne de hâkim sınıflardan birinin insafına dolayısıyla zulmüne mahkûm edelim.

Küresel askeri harcamalar 2,24 trilyon dolara ulaştı

Küresel askeri harcamalar 2022'de 2,24 trilyon dolarla rekor seviyeye ulaştı. Dünya halkları yoksulluğa mahkûm edilirken askeri harcamalarda rekor düzeyde artış gözükte. Küresel askeri harcamalar Rusya'nın Ukrayna'yı geçen yıl işgal etmesinin ardından tarihi zirveye yükseldi.

Savaş ve silahlanma konularında başlıca araştırma kuruluşlarından Stockholm Uluslararası Barış Araştırma Enstitüsü (SIPRI) küresel askeri harcamaların 2022'de reel bazda yüzde 3,7 artışla 2,24 trilyon dolara yükseldiğini açıkladı.

Raporda, devam eden Rusya-Ukrayna savaşı nedeniyle Avrupa'nın çoğu ülkesinde yükselen askeri

harcamaların daha da artacağı belirtildi. Enstitünün araştırmacılarından Diego Lopes da Silva, "Bunlara birçok hükümetin harcamaları artırmak üzere birkaç yıllık planlamaları da dahil. Bunun sonucu olarak Orta ve Batı Avrupa'da gelecek yıllarda askeri harcamaların artmasını bekleyebiliriz" dedi.

Enstitüye göre, 1949'a dayanan verilere bakılacak olursa Ukrayna'nın askeri harcamaları 2022'de yüzde 640 artarak kayıtlardaki en büyük yıllık artışı kaydederken toplam harcamaya Batılı devletlerin gelen maddi yardımları ve silah yardımları dahil edilmedi.

SIPRI, Rusya'nın askeri harcamala-

rının ise yaklaşık yüzde 9,2 arttığını ancak verilerin "yetkili mali kurumların savaşın başlangıcından bu yana şeffaflığı azaltmasından dolayı yüksek düzeyde belirsizlik içerdiğini" belirtti.

En fazla harcama yapan ülke ABD

ABD'nin askeri harcamaları ise geçen yıl artan enflasyona rağmen yüzde 0,7 artışla 877 milyar dolar oldu. Küresel askeri harcamanın yüzde 39'unu oluşturan ABD, bu kapsamda ilk sırada yer aldı.

ABD'nin 2022'de askeri harcamalarındaki artışta Ukrayna'ya sağladığı 19,9 milyar dolarlık finansal askeri destek de etkili oldu.

Asya'de askeri harcamaların lideri: Çin ve Japonya

Dünyanın en büyük ikinci askeri harcama yapan Çin, geçen yıl askeri harcamalara 292 milyar dolar ayırdı.

Çin'in askeri harcamaları 28 yıldır üst üste büyüme gösterdi. Japonya 2022'de 46 milyar dolarlık askeri harcama gerçekleştirdi. Japonya'nın

GSYH'sinin yüzde 1,1'ini oluşturdu. Hindistan, 81,4 milyar dolarla en fazla askeri harcama yapan dördüncü ülke oldu. Suudi Arabistan, 75 milyar dolarlık askeri harcamayla beşinci sırada yer aldı.

NATO üyelerinin askeri harcamaları 1,23 trilyon dolar

NATO üyelerinin askeri harcamaları 1,23 trilyon dolara ulaştı. Orta ve Doğu Avrupa'da en yüksek askeri harcama yapan ülke 68,5 milyar dolarla İngiltere oldu.

Türkiye'nin askeri harcamaları ise geçen yıl 2021'e göre yüzde 26 azalışla 10,6 milyar dolar oldu. Türkiye, geçen yıl en fazla askeri harcama yapan ülkeler arasında 23'üncü sırada yer aldı.

Dünyada artan ekonomik krizle beraber halklar yoksulluğa mahkûm ediliyor. Aynı zamanda da emperyalistler arası çekişmelerde savaş sinyalleri veriliyor. Bu zamanda askeri harcamalar için müthiş düzeyde harcamalar yapılıyor.

ORTADOĞU'DA ÇİN SATRANCI

Bundan otuz yıl önce Çin'in emperyalist rekabette ABD'nin karşısına çıkacağı söylene "komplo teorisi" sayılırdı. Bonapart'ın "bırakın uyusun, uyanırsa yer yerinden oynar" dediği Çin artık uyandı. Dünyanın gözü kulağı Ukrayna savaşında, ABD-Rusya arasındaki rekabetteyken Çin diğer pazar alanlarında olduğu gibi Ortadoğu'da da nüfuzunu artırma politikasını etkin bir şekilde hayata geçiriyor. ABD'nin yarım asrı aşkın hâkim güç olduğu Ortadoğu'da Çin giderek güçleniyor. Kadim coğrafya emperyalist haydutların bitmek bilmeyen paylaşım savaşlarıyla inliyor. Emperyalistlerin ve iş birlikçilerinin bölgedeki hâkim olma rekabetinde şimdi gözler Çin sosyal emperyalizmine ve onun dengeleri bozacak olan Ortadoğu'daki varlığına çevrildi.

Çin yeni bir emperyalist güç olarak dünya sahnesinde yer alıyor. Çin'in ekonomik yükselişi her ne kadar dünya siyasetindeki gelişmelerin gölgesinde kalmış olsa da artık kendisini fazlasıyla hissettiriyor. Öyle ki ABD Çin'i "öncelikli tehdit unsuru" olarak görüyor. Avrupa, Afrika, Latin Amerika, Asya ve Ortadoğu'da Çin sosyal emperyalizminin nüfuz alanı artma eğilimindedir. Dünyanın en büyük 20 ekonomisinin Çin ile yaptıkları ticaret ABD'yi geride bırakmış halde. Çin ve ABD arasındaki rekabet her alanda yaşanıyor. Sanayi, teknoloji, iletişim araçları, bilimsel araştırma-geliştirme, eğitim vs. sektörlerde Çin, ABD'ye üstünlük sağlamış halde. Satın alma paritesi bakımından Çin dünyanın en büyük ekonomisi olarak görülüyor. Çin, yakalamış olduğu bu üstünlüğünü her alana yaymak ve emperyalistler arasındaki hâkim güç olmak istiyor. Bu, onun öznel niyetinden ziyade tekeli kapita-

list oluşundan ileri gelir. Kapitalist rekabette sermaye her daim diğer sermayeleri ezerek en güçlü sermaye olmak ister. Çin sosyal emperyalizminin hırsı da kapitalist-emperyalist sermayenin hırsından mütevellidir. ABD, Çin'in bu yükselişine engel olabilmek için 2000'lerin başından beri aktif politika izliyor. Dış politikasının ana hedefini Çin oluşturuyor. Fakat bugüne kadar başarı kazanmış değil. ABD'nin düne kadar rahatlıkla borusunu öttürdüğü pazar alanlarında bugün Çin onu fazlasıyla rahatsız ediyor. Ortadoğu'daki rekabette iki faktör ön plana çıkıyor. İlki, ABD ve AB için Ortadoğu enerji kaynakları bakımından eski önemini yitirmiştir. Bunda ABD'nin havagazı üretimi ve AB'nin motor yapısında dizelden elektrikli sisteme geçiş önemli rol oynuyor. Dolayısıyla ABD ve AB için Ortadoğu daha çok savaş sanayiini meta stokunu eritmek açısından silah pazarı olarak önem arz ediyor.

İkincisi dünya üretim merkezinin Avrupa'dan Asya Pasifik bölgesine kaymış olmasıdır. Bu da emperyalist rekabetin burada yoğunlaştığı-yoğunlaşacağı anlamına geliyor. ABD Çin'i Asya Pasifik'in içine hap ederek yeni üretim merkezini denetim altına almak istiyor. Çin ABD'nin etkin olduğu pazar alanlarında nüfuzunu artırarak bu çemberi yarmak istiyor. Ortadoğu bu açıdan da Çin için bir önem taşıyor.

Çin sosyal emperyalizminin Ortadoğu'ya olan ilgisi yeni değil. Çin için Ortadoğu birçok açıdan stratejik bir bölgedir. 1- Ortadoğu coğrafi konum itibarıyla stratejik bir alan. Asya, Avrupa ve Afrika kıtalarının tam ortasında duran kavşak bir nokta. Nitekim tarihsel süreçte Çin'den çok daha önce de egemen devletler-imparatorluklar arasındaki rekabette Ortadoğu

her daim stratejik açıdan öncelikli alan olmuştur. Ortadoğu bugün Çin'in batıya açılan kapısı olması ve hâkim güç olma yolunda öncelikli bir bölgedir. 2- Çin ihtiyaç duyduğu enerjinin büyük kısmını Ortadoğu'dan tedarik ediyor. Enerji temini ve bunun güvenliği Çin'in temel sorunlarından biridir. Dünya üretiminin Asya Pasifik'e kayması devasa üretimin devamlılığı ve emperyalist rekabette güçlü olma durumu gibi etkenler Çin'in enerji ihtiyacını artırıyor. 3- 2017'de başlatılan Yeni İpek Yolu Projesi 65 ülkeyi kapsayan, Çin'den başlayıp Avrasya, Avrupa ve Afrika'ya dek uzanan demiryolu, havayolu, denizyolu ağı içinde gar, liman, köprü, otoyol, havaalanı gibi dünyayı Çin'e bağlamayı hedefleyen projedir. Proje kapsamında Ortadoğu üç kıtayı birbirine bağlayan kilit konumda oluşu nedeniyle Çin için ayrı bir önem taşıyor. Projenin uygulanması için Çin Ortadoğu'ya 20 milyar dolar kredi başışı ve ortak bankacılık içinde 3 milyar dolar ayırdı. Bunun dışında ticaret hacminin geliştirilmesi hedefi de konuldu. Projeyi sorunsuz tamamlamak için Çin bölgede aktif faaliyet sürdürüyor. 4- Ortadoğu Çin'in devasa üretiminin ve meta stokunun eritilmesi için 24 ülkeli bir pazar alanı oluşturuyor. Bölge ülkeleriyle yaptığı anlaşmaların başında ticaret geliyor. Çin ekseri petrol ve doğal gaz ithal ederken başta silah olmak üzere sanayi ürünleri ve gıda maddeleri ihraç ediyor. Çin Ortadoğu politikasını bu saikler üzerine oturtuyor. Öncelikli hedefi ABD emperyalizminin bölgedeki nüfuz alanını daraltmaktır. Bu, Çin'in başat güç olma amacının bir parçasıdır. Ortadoğu Çin'in nihai hedefine ulaşmasında aşması gereken en büyük engellerden biridir. Zira Ortadoğu'da tek rakip ABD değildir. Rusya, Almanya, İngiltere, Fransa gibi emperyalistlerin varlığı da söz konusudur. Hâkim güç oluşu nedeniyle esasa rekabet ABD ile olsa da perde arkasında diğer emperyalistlerle de rekabet oldukça keskindir. Rusya ile yapılan ittifak nedeniyle aralarında çelişki yokmuş gibi görünse

de kurdukları ilişkinin sürekliliği görecelidir.

Çin Ortadoğu'da yeni hâkim güç olmak ve bunu bölgedeki ülkelere benimsetmek istiyor. ABD'nin "yaratıcı kaos" adı altında sürekli istikrarsızlık ve savaş hali politikasına karşı Çin ekonomik kalkınma bağlamında sermaye yatırımları alt yapı çalışmaları kredi başışı ve iç işlere karışmama politikasıyla bölgeye nüfuz ediyor. "Yeni paradigma" olarak adlandırılan bu politikayla Çin bölgede enerji, ticaret, değişik sektörlerde uzun vadeli yatırım anlaşması yaptı. Aynı yıl Irak'la 10 milyar dolarlık yatırıma ilaveten ağır petrol işleme fabrikası kurma, gaz havasını genişletme, 7 bin okul açma, Mukteda El Sadr'ın hâkim olduğu bölgede 90 bin konut inşa etme anlaşması yaptı. Suriye ile ticaret, kredi, teknoloji anlaşmaları yaparken Suriye'nin yeniden inşasında aktif yer alıyor. Körfez ülkelerinin petrol ve doğal gaz tabii olan ekonomilerine alternatif olarak güneş panelleri, rüzgâr tribünleri, nükleer santral kurma, iletişim ve bilişim alt yapısını geliştirme anlaşmaları yaptı. Suudi Arabistan'la 2000'lerin başında 30 ila 40 milyar dolar civarında olan ticaret hacmini bugün itibarıyla 200 ila 300 milyar dolar civarına çıkarmıştır. Çin'in bu ekonomik ve siyasi faaliyetlerinde en dikkat çeken kuşkusuz İsrail ile geliştirdiği ilişkidir. Bilindiği üzere İsrail ABD'nin bölgede ileri karakolu olan siyonist bir devlettir. ABD'nin Ortadoğu politikasında İsrail'in ayrı bir yeri vardır. ABD'siz İsrail, İsrailsiz ABD düşünülemez. Buna rağmen Çin İsrail'e de nüfuz etmekten geri kalmıyor. 2018 yılında Çin İsrail'in en önemli limanı olan Hayfa Limanı'nın (Akdeniz'de) 25 yıl işletmesini ve Aşdod'a yeni liman ihalesi aldı. Bunun üzerine ABD doğrudan İsrail'e uyarı yaparak Çin ile ilişkilerini sınırlamasını istedi. Fakat Çin'in İsrail'e ilişkileri hız kesmedi. İsrail'in yüksek teknoloji sektörüne yapılan yatırımlarda Çin'in payının yüzde 30'a ulaştığı belirtiliyor. Geçtiğimiz yıl inovasyon iş birliği bağlamında üç yıllık yeni bir anlaşma yapıldı. Bu

gelişmeler ABD'nin Ortadoğu'da hâkim güç olma bakımından nüfuzunun ciddi oranda kırıldığını Çin'in "yeni paradigma"sının gayet başarılı olduğunu göstermektedir. Çin'in bu ilerleyişine karşı ABD bölgede savaş (Suriye ve Yemen) dışında bir hamle yapamadı. Bu savaşlarda da hem Rusya hem İran hem de Çin bölgedeki güçlerini hiç olmadığı kadar artırdı.

Çin sosyal emperyalizminin Ortadoğu politikası salt ekonomik anlaşmalardan oluşmuyor. Her ne kadar ön plana çıkmasa da Çin diplomatik alanda da varlığını gösteriyor. ABD'nin tahtını sarsacak adımlar atıyor. Suudi Arabistan-İran görüşmesini sağlayarak salt ekonomik güç olmadığını ispatladı. Ortadoğu'daki temel çatışmalardan biri olan Sünni-Şii çatışmasının baş aktörleri arasında kopan bağları yeniden kurmak, akabinde Suudi Arabistan'ın Şhangay İş Birliği Örgütü'ne katılma açıklaması yapması Çin'in diplomatik başarısıdır. Bunu başarılı kılan en önemli neden ABD'nin İbrahim Anlaşması ile Arap ülkeleri-İsrail arasında yakalamış olduğu "normalleşme" hamlesine karşı Çin'in uzun süredir devam eden Körfez ülkeleri-İran arasındaki çelişkiye oynayarak dengeleri bozacak bir hamle yapmış olmasıdır. S. Arabistan adımı ABD'ye atılan bir çalım olsa da S. Arabistan'ın ABD'den koptuğu anlamına gelmez ki Çin için önemli olan da bu değildir. Çin'in emperyalist güç olarak dünya üzerinde hegemonya kurmaya oynaması ve Ortadoğu'nun yanı sıra dünya ülkelerinin de bunu benimsemesi, ABD'nin değil kendisinin çözüm mercii olarak görmesi açısından oldukça kritik bir hamledir. Çin'in dünya genelinde yaratmak istediği imaj da budur.

Çin'in ekonomik ve siyasi etkinliği doğrudan ABD'nin pazar alanlarını daraltıyor. Dünyadaki üretilen artı değerden Çin'in her geçen gün daha fazla pay aldığı, almaya da devam edeceği aşikâr. Bu durum iki süper güç arasındaki çelişkileri derinleştirmesine paralel pazar alanlarında diğer bölgelerde ol-

duğu gibi Ortadoğu'daki ülkelerle ilişkileri daha sıkı tutmaya kendisine bağımlı kılmaya, bu bağımlılığı derinleştirmeye yönelik hareket ediyor. Bunu şimdilik "yumuşak gücünü" kullanarak yapıyor. Çin hâkim güç olduğu andan itibaren bugün Tayvan semalarında uçtuğu savaş uçaklarını yarın tıpkı ABD gibi dünya ülkeleri üzerinde uçurmaktan geri kalmayacaktır.

Kadim Ortadoğu emperyalist haydutlar tarafından av sahası olarak görülüyor. Paylaşım savaşının hiç bitmediği, silahların hiç susmadığı kan ve gözyaşının hiç dinmediği bu coğrafyada yakın bir gelecekte de son bulması olası değil. Kapitalist-emperyalist sistem içinde başta Ortadoğu'nun kadim halkları olmak üzere dünya ezilen emekçi halkları emperyalist rekabette katlediliyor. Emperyalistler ve iş birliği devletler var oldukça bir avuç dolar/petrol uğruna bu katliam da devam edecek. Kapitalist-emperyalist sistem sosyalist-komünist topluma evrilmediği müddetçe bu sistem içinde emperyalist ve iş birlikçilerini adının değişmesinin bir anlamı yoktur. ABD emperyalizminin yerini Çin sosyal emperyalizmi aldığı anda ezilen yoksul halkların yaşadığı farklı bir şey olmayacaktır. Tıpkı Ortadoğu'da İngiliz emperyalizminin yerini ABD emperyalizminin aldığı anda kadim halklar gibi hiçbir şeyin değişmediğidir. Çin sosyal emperyalizmini diğer emperyalistlerden ayıran nitel bir durum yoktur. O da sömürücü, zorba, baskıcı, ilhakçıdır. ABD'den aşağı kalmamaktadır.

Başkan Mao 1960'ların başında dünya halklarına şöyle seslenir:

"Eğer bir gün Çin rengini değiştirirse, bir süper devlete dönüşürse dünyanın zorbası olur, diğer halkları dayatma, baskı ve sömürü altına alırsa dünya halkları bu Çin'in sosyal emperyalist olduğunu, cesaretle saptamalı, ona karşı çıkmalı, onu teşhir etmeli ve Çin halkı ile birlikte devirmelidir." (Han Suyin, Sabah Tufanı-2, 1995, s: 552)

EMPERYALİST AVRUPA ÜLKELERİNDEKİ GREV DALGASI

Yaşlı Avrupa kıtası son günlerde en doğusundan en batısına kadar ezilenlerin başkaldırıları ile sarsılıyor. Kıtadaki eylemliliklerin başını Fransa halkı çekiyor. Göreve geldiği ilk günden bu yana emekçilerin haklarına yönelik her gün yeni bir saldırıyı gündeme getiren ve bu sebeple halk tarafından “zenginleri başkanı” olarak isimlendirilen Macron’un son olarak emeklilik yaşını 62’den 64’e çıkarmayı öngören düzenlemeyi hayata geçirmeye çalışması, Fransa’da başta işçiler olmak üzere ezilen tüm kesimleri ayağa kaldırdı. Düzenlemenin geri çekilmesi talebiyle halk sokaklara dökülürken yaygın işçi grevleri ile ülkede hayat durma noktasına geldi. Fransız devletinin eylemlere saldırması neticesinde ülkenin birçok kentinde polisle halk arasında şiddetli çatışmalar yaşandı/

yaşanıyor. Hem burjuvazinin hem halkın kararlı duruşu nedeniyle çatışmaların önümüzdeki süreçte artarak devam etmesi bekleniyor.

Kıtanın diğer önemli emperyalist ülkeleri olan İngiltere ve Almanya’da da işçiler arasında huzursuzluk son yıllarda görülmemiş ölçüde tırmanmış durumda. Örneğin, İngiltere’de geçtiğimiz haftalarda “son 40 yılın” en büyük grevleri sağlık emekçilerinin öncülüğünde yaşandı. Almanya’da da havaalanı işçilerinin grevleri ulaşımı tıkarken, hayat pahalılığına karşı kitlese sokak eylemleri meydana geldi. Benzer talepli eylemlilikler Belçika, Yunanistan gibi ülkelerde de yaşanıyor. Avrupa çapında meydana gelen bu hareketleri bir anlamda Ukrayna savaşının dolaylı sonucu olarak okumak mümkündür. Emperyalist-kapitalist sistem 2008 yılında patlayan büyük krizin etkilerini hâlâ yaşarken savaş, krizi küresel olarak derinleştirdi. Rusya’nın ekonomik sistemin dışına itilmesi nedeniyle Avrupa’da enflasyonun tırmanmaya başlaması kitlelerin yaşam standartlarında hızlı bir dü-

şüşeye yol açtı. Avrupalı emperyalistler halkın kazanılmış haklarını gasp ederek tüm kaynaklarını savaşa ve silahlanmaya kanalize etmeye çalışıyor. Hegemonya mücadelesinde etkin bir aktör haline gelmek isteyen Fransa, Almanya, İngiltere gibi emperyalistler silahlanma harcamalarında muazzam kaynaklar ayırmaya başladılar. Örneğin, sırf Alman emperyalizmi 100 milyar avroluk bir silahlanma planı açıkladı. Bu planın faturası işçi sınıfına çıkarıldı. Benzer şekilde Afrika’daki pazar alanlarını Rusya’ya kapıran ve savaş bütçesini büyüten Fransa’da Macron yönetimi emek düşmanı politikalara hız vermiş durumda. Emeklilik yaşını artıran düzenleme de bu kapsamdadır. Bu da doğallıkta sokak ve mücadele geleneği olan Avrupa işçi sınıfının direnci ile karşılaşılıyor.

Kapitalist üretim biçimi doğası gereği krizlere gebe bir sistemdir. Üretim anarşisi kaçınılmaz olarak sistemin istikrarını devrevi bir şekilde krizlerle kesilmesine neden olmaktadır. Kriz dönemlerinin en karakteristik özelliği, zaten siste-

min doğasından dolayı var olan toplumsal eşitsizliklerin tavan yapmasıdır. Kapitalistler bunalımı en başarılı şekilde atlatmak adına artı değer sömürsünü türlü yöntemlerle artırmaya çalışır. Bu sebeple bu dönemlerde bir avuç kapitalistin elinde muazzam zenginlikler birikirken emekçiler daha fazla sefaletin kollarına itilir. Emekçiler için kriz dönemlerinin anlamı, kitlese işsizlik, açlık vb. demektir. Öte yandan kapitalist sistem tek tek toplumlarda sınıfsal eşitsizlikler yarattığı gibi ülkeler arasında da eşitsizlikler yaratır. Krizler emperyalist sömürü ile zenginlikleri yağmalamış olan yarı sömürgelerde çok daha şiddetli hissedilir. Emperyalistler krizlerini yarı sömürgelere ihraç ederler. Krizin en büyük faturası yarı sömürge halklara kesilir. Ancak yarı sömürgelerdeki kadar olmasa da emperya-

list ülkelerde de halk yaşam standartlarında büyük bir düşüş yaşar. Zira bilindiği üzere emperyalistler yarı sömürge ülkeleri talan etmenin, haraca bağlamanın avantajı ile kendi işçilerini düzen içinde tutmak adına onlara belli kırıntılar verir. Yani yarı sömürgelerde halkların iligine kadar sömürülmesi pahasına emperyalist ülkelerde halklar görece daha yüksek yaşam standartlarına sahip olurlar. Ne var ki kriz dönemlerinde zayıflayan emperyalist burjuvazi bu tavizleri verme yeteneğini de kaybeder. Bunalımı aşmak adına dışarıdaki sömürüyü artırdığı gibi içerideki sömürüyü de artırmak zorunda kalır. Bu çerçevede daha önce verilmiş olan tavizleri bir bir geri almaya başlar. Halkın kazanılmış haklarına saldırır. Yine kriz döneminde daralan pazar alanları uğruna emperyalistler arası rekabet şiddetlenir. Bu sebeple emperyalistler silahlanmaya tüm kaynakları seferber etmeye başlar. Savaş hazırlıklarının faturası da halkın sırtına yıkılır. Tüm bu faktörler nedeniyle bunalım süreçlerinde emperyalist ülkelerdeki görece toplumsal istikrar sarsılır ve sınıf mücadelesi-çelişkileri şiddetlenir. Artık görüyoruz ki kapitalist sistemi sarsan krizin ulaştığı boyut itibarıyla emperyalist sistemin göbeğinde, Avrupa'da bile kitlelerin yaşam standartları hızla aşınıyor ve bu sebeple sisteme karşı öfke ve tepki tırmanıyor.

Bugün de emperyalist-kapitalist sistem tarihinin yapısal krizlerinden birini yaşıyor. Sistem 2008 yılında patlayan krizini bugüne kadar aşabilmiş değil. Normalde kapitalizmde krizler devrevi özellik gösterir, kriz dönemlerini belli bir süre sonra durgunluk ve canlanış dönemleri izlerdi. Ancak 2008 krizinin ardından bu olmadı, kriz atlatılmadı. Çünkü neoliberal sermaye birikim modeli iflas etti ve onun yerine yeni kapitalistlerin kâr maksimizasyonunu sağlayacağı yeni bir birikim modeli bulunamadı. Kriz durumu süregelenleşti. Bu durumun etkisiyle Avrupa'da da burjuvazi bir türlü aşılamayan kriz karşısında çareyi emekçilerin haklarına saldırıda buldu. Bu saldırılar neticesinde Avrupa'da kitlesel işsizlik kronik bir problem haline geldi. Sosyal haklar tırmıklandı. Ücretler gitgide düşmeye başladı. Bu süreçte Avrupa'da emekçilerin yaşam standartları istikrarlı bir şekilde düşmeye başladı.

Burada şunu belirtmek gerekir ki genel olarak dünyada özel olarak Avrupa'da devrimci mücadelenin gerilemiş olması da hâkim sınıfların emek düşmanlığında pervasızlaşmasına yol açmıştır. Bilindiği üzere özellikle 2. Emperyalist Paylaşım Savaşı'nın ardından dünya çapında sosyalizmin güç kazanmış olması Avrupalı burjuvazinin işçi sınıfını düzen içerisinde tutma adına çeşitli tavizler vermesine yol açmıştı. Sosyalizm tehlikesi karşısında emekçilere daha geniş sosyal haklar tanınarak "refah devleti" uygulamalarının devreye konulmasını sağlamıştı. '90'lı yıllarda sosyalizmin gerilemesiyle birlikte hâkim sınıflar, neoliberal politikalarla işçilere sağlanan sosyal hakları budanmaya başladı. Bugün artık "refah devleti" politikalarının, kalan son hak kırıntılarının da gasp edilmesi ile büyük oranda sonlandırıldığına şahit oluyoruz. Örneğin, İngiltere de 30 yılın en büyük grevlerini bu süreçte yaşadı.

Sonuç olarak zaten güçlü bir sokak ve mücadele geleneği olan Avrupalı emekçiler burjuvazinin saldırılarına sokak eylemleri ve grevlerle karşı çıkmaktadır. Fransız halkı bu eylemlere geçmişte olduğu gibi liderlik yapıyor. Ayrıca Avrupa'da geçmiş kazanımlar dolayısıyla halkın tepkisini sokakta ifade etme olanağı daha fazladır. Krizler nedeniyle zayıflayan Avrupa burjuvazisi halka tavizler vererek öfkeyi düzen içinde eritme politikasını geçmişte yaptığı oranda uygulayamıyor. Halkın artan tepkisi karşısında hâkim sınıflar bu süreçte birçok kez yüzlerine taktıkları sahte demokratik maskeleri sıyrın pratikler sergiliyor. Örneğin, İngiltere'de hükümet tıpkı Türkiye'deki gibi grevleri yasaklamaya çalıştı. Fransa'da eylemlere polis azgınca saldırıyor. Emek düşmanı politikalar meclis bypass edilerek geçiriliyor. Burjuvazinin bu saldırgan tutumu örneklerine tarihte sıkça rastladığımız üzere halkın sisteme olan öfkesini arttırmaktan ve düzene olan "güveni" sarsmaktan başka bir işe yaramayacaktır. Bu anlamda Avrupa'da kitlelerin üzerindeki "ölü toprağı"nın atıldığını sokağın, mücadelenin ve grevin daha çok gündemde olacağı bir süreç bizi bekliyor. Zira burjuvazi krizi az hasarla atlatabilmek adına saldırmaya ve buna karşı halk tepkisi büyümeye devam edecek. Ancak şunu da belirtmek gerekir ki hiçbir kitle hareketi kendiliğinden düzen dışına çıkmaz. Bunun için devrimci güçlerin öncülüğü zorunludur. Kitleler ancak devrimci güçlerin önderliği ve yönlendirmesi altında bir bütün düzeni hedef alan ve sonuç alıcı eylemlere kalışabilir. Aksi durumda kitlelerin kendiliğinden hareketlerinin belli bir süre sonra sönümlenmesi kaçınılmaz oluyor. Avrupa'da devrimci-komünist güçlerin bugünkü zayıf konumu hareketin en büyük handikaplarından biridir. Devrimcilerin zayıflığına karşı burjuvazinin emekçiler içerisindeki ajanları olan "işçi aristokrasisi" güçlü bir konumdadır. "İşçi aristokrasisi" deyiimiyle emperyalist burjuvazinin dış talandan elde ettiği ganimetten verdiği küçük paylarla işçi sınıfı içerisinde devşirdiği ve sınıf hareketini kontrol etmek için kullandığı asalak (daha çok sendika yöneticileri) kesimden bahsediyoruz. Bu "işçi aristokrasisi" tüm Avrupa'da burjuvazinin desteğiyle sendikalarda ve diğer örgütlerde köşe başlarını tutmuş durumda. Bunların sınıf üzerindeki hâkimiyeti kırılmadan Avrupa'da devrimci mücadelenin gelişme olanağı yoktur. Bugün gerçekleşen birçok grev-eylemde de bunların yönetimde olduğu sendikalar hâkim konumda. Bu burjuva ajanları emekçilerin eylemlerinin düzen dışına taşmaması adına yoğun çaba harcıyor. Ancak eylemlilikler sürdükçe kitlelerin bu burjuva ajanlarının gerçek yüzünü görme ve onlardan kopmasının zemini de güçleniyor. Yine de yakın süreçte devrimcilerin önderliği ele geçirecek güce ulaşmayacağı düşünüldüğünde mevcut kitle hareketinin bir süre sonra sönümleneceği söylenebilir. Ancak bu geçici olacaktır; çünkü mevcut konjonktür bir türlü aşılamayan kriz koşulları kitleleri huzursuz etmeye ve tekrardan harekete geçmeye imkân sunacaktır.

Nihayetinde krize bağlı olarak kitlelerin artan öfkesinin sistemin göbeğine, Avrupa'ya taşındığına şahit oluyoruz. Benzer eylemliliklerinin hatta çok daha şiddetlilerinin yarı sömürge ülkelerde de gittikçe yaygınlaştığını görüyoruz. Sistemin buhranının derinliği ve kolay kolay aşılamayacağı gerçeği de göz önüne alındığında önümüzdeki süreçte kitle hareketlerinin damga vuracağını söyleyebiliriz. Tüm dünyada devrimci-komünist güçler bu yeni sürece hazır olmalıdır.

Almanya'da demiryolu işçileri greve çıktı

Almanya'da zam talepleri karşılanmayan demiryolu işçileri 21 Nisan'da tekrar uyarı grevine gitti.

Saat 03.00'te başlayan grev, ülkenin tamamındaki demiryolu ağını etkiledi. Grev nedeniyle tüm tren seferleri iptal edildi.

Demiryolu ve Taşımacılık Sendikası (EVG), sanal medya hesabından "pazarlık değil, ciddi anlaşma" istediklerini vurgulayarak 03.00-11.00 saatleri arasında grev yapacaklarını duyurmuştu.

Sendikanın Talebi Ne?

EVG, yüzde 12 ücret artışı ya da maaşlara en az 650 avro ek ücret talep ediyor. Alman demiryolları işletmesi Deutsche Bahn (DB) ise yüzde 5 zam ve tek seferlik 2 bin 500 avro ödemeyi teklif ediyor.

Sendika ve Almanya demiryolu işletmesi 25 Nisan'da tekrar masaya oturacak.

EVG Başkan Yardımcısı Cosima Ingenschay: "Müzakereleri hızlandırmak için bugünkü uyarı grevi gerekli. Önümüzdeki hafta iyileştirilmiş teklifler olmazsa, uyarı grevlerinin her an büyük ölçüde genişletilmesi mümkündür." dedi.

(HABER MERKEZİ)

30 yıllık tutsak Fahriye Ceylan'ın infazı yakıldı

Alanya L Tipi Kapalı Hapishanesinde bulunan 30 yıllık tutsak Fahriye Ceylan'ın infazı bir kez daha yakıldı. Yeni Yaşam Gazetesinde yer alan haberde, Alanya L Tipi Kapalı Hapishanesinde bulunan 30 yıllık tutsak Fahriye Ceylan'ın infazı bir kez daha yakıldı.

Yeni Yaşam Gazetesinde yer alan haberde, Alanya L Tipi Kapalı Hapishanesinde bulunan 30 yıllık tutsak Fahriye Ceylan'ın infazı bir kez daha yakıldı. Aynı gerekçe ile yakılarak üç ay sonraya ertelendi. 1993'te Amed'de tutuklanan Ceylan'ın daha önce Cezaevi İdare Gözlem Kurulu'nun "hükümlü bulunduğu örgütten ayrıldığına dair samimi beyanlarda bulunmaması, infaz sırasında disiplin cezaları alması, pişmanlık belirtileri göstermemesi" gibi ge-

rekçelerle iyi halli olmadığına karar verilerek infazı yakılmıştı. Ceylan'ın Alanya İnfaz Hakimliği kararına yaptığı itiraz ise ret edilirken, 3 aylık ertelemenin sona ermesinin ardından bir kez daha infazı aynı gerekçeler ile yakılarak 3 ay sonraya ertelendi.

(HABER MERKEZİ)

KAVGADA

ÖLÜMSÜZLEŞENLER

Mehmet Kocadağ: Uluslararası proletaryanın birlik, dayanışma ve mücadele günü olan 1 Mayıs'ın 1976'daki kutlamalarında coşku ve zulüm aynı anda yaşandı. 1 Mayıs 1976 gösterileri faşistlerin ve revizyonistlerin etkisinde gerçekleştirilmesine rağmen İstanbul'da Marksist-Leninist-Maoistler ve yurtsever halk güçleri, 1976 1 Mayıs'ını görkemli bir şekilde kutladı. Gösterinin dağılmasından sonra MİT ve kontrgerilla, Mehmet Kocadağ'ı kaçırdı ve bir gün sonra da cansız bedeni boğazı kesik bir biçimde Kasımpaşa'da bulundu. Mehmet Kocadağ ölümsüzleştğinde Proletarya Partisi üyesiydi. O devrim şehitleri kervanındaki yerini Türkiye'nin ilk 1 Mayıs şehidi olarak aldı.

GEYİKSUYU ŞEHİTLERİ

6 Mayıs gecesi Dersim'de TC ordusu ile Proletarya Partisine bağlı Halk Ordusu gerillaları arasında çıkan çatışmada iki halk savaşçısı, yaşamını iyiden ve güzelden yana ne varsa ona adayan iki yiğit devrimci; Haydar Arğal (Sinan) ve Murat Tekgöz (Rıza) halkımızın bağrında yeşermek üzere toprağa düştü. Dersim Geyiksuyu'na bağlı Bornek (Düzpelit) köyü kırsalında 6 Mayıs 2016'da akşam saat 17.00'de başlayan ve 22.00'ye kadar devam eden çatışmada, iki halk savaşçısı yoldaşlarından devraldığı direniş bayrağını ardıllarına bırakarak Dersim'in kalbine gömüldü.

Haydar Arğal: 6 Mayıs 1988 Dersim-Mazgirt doğumlu Haydar Arğal, 2004 yılında üniversite okumak için gittiği Diyarbakır'da üniversite gençliğinin akademik-demokratik mücadelesinde yer aldı. Komsomol saflarında örgütlenerek sınıf mücadelesi içeri-

sinde yerini alan ve hızlı bir gelişim sağlayan Haydar Arğal önce Komsomol Amed Komitesinde, sonrasında ise Kürdistan Bölge Komitesinde görev aldı. Uzun dönem Rıza ismiyle Komsomol faaliyeti yürüten ve Komsomolun bölge faaliyetinin gelişiminde yoğun emek harcayan Haydar Arğal Komsomolun 3. Kongresi'ne delege olarak katıldı ve burada GBMK üyesi seçildi. Bu görevini yerine getirirken 2011 yılında Dersim'de ölümsüzleşen Beşlerin bıraktıkları mevzileri doldurmak için gerillaya katılım talebinde bulundu. Ekim 2011'de gerillaya katılan Arğal, Sinan kod adını aldı. Emekçi, fedakâr ve kendini sürekli geliştirme çabası içinde olan Haydar Arğal, askeri konularda kendisini kısa zamanda geliştirerek Birim Komutanı olarak Alan Komutanlıklarında görev aldı. Ölümsüzleştğinde Proletarya Partisi İleri Militanı ve Halk Ordusu Birim Komutanlarındandı.

Murat Tekgöz: 1987 Elâziğ doğumlu olan Murat Tekgöz (Rıza) aslen Dersim Ovacık Pozvenk (Yenisöğüt) köyündendir. Proletarya Partisi ile üniversiteyi okuduğu Dersim'de tanışmıştır. Dersim'de yerel çalışmalarda aktifleştikten kısa bir süre sonra gerillaya katılmak istedi. Gerillaya katılım talebi kısa sürede karşılık bulan Murat, 2013 yılında Halk Ordusu saflarında yerini almıştır. Aynı zamanda müziğe ilgisi ve becerisi olan dağların Rıza'sı, TİKKO Müzik Topluluğu'nun kuruluş çalışmalarında aktif yer aldı ve ölümsüzleştigi ana kadar bu alanda üretken oldu. Ölümsüzleştğinde Proletarya Partisi militanı ve Halk Ordusu savaşçısıydı.

Bahar Yıldız: Proletarya Partisi sempatzanı olan Bahar yıldız, 1963

yılında Dersim'in Nazımiye ilçesinde dünyaya geldi. Polis takibini atlattıya çalışırken 1 Mayıs 1982'de katledildi.

Dursun Adabaş: Proletarya Partisi militanı olan Dursun Adabaş, İstanbul'da inşaatlarda elektrik tesisatı döşeyerek geçimini sağladı. İmam Hatip Lisesi mezunu idi. Sürekli öğrenme isteğiyle dolu aynı zamanda da pratik yönü oldukça gelişkindi. Henüz örgütlü değilken bile Giresun'da arkadaşları ile ülkü ocağını molotoflamışlardı. Coşku dolu ve atik özellikleriyle dikkat çekiyordu. Proletarya Partisinin düşünceleriyle kısa bir süre önce tanışmıştı. Üç kişinin ölümsüzleştiği 1996 1 Mayıs'ına ilk defa katılıyordu. Polis saldırısında en öndeki yoldaşlar arasında yer alan Dursun Adabaş, ölümsüzleştiğinde henüz 19 yaşındaydı.

Söğütlüçeşme girişine kurulan polis barikatını kitlenin zorlamasıyla birlikte polis, coplarıyla, eğitilmiş köpekleriyle kitleye saldırdı. Partizan kitesinin devrimci dayanışmanın güzel bir örneğini sergileyerek olaya müdahale etmesiyle çatışma daha da büyüdü. Kitle toparlanıp yeni bir saldırıya karşı hazırlanmak üzereyken polis tarafından açılan ateş sonucu Dursun Adabaş şehit düştü. Ardından yardıma gelen Hasan Albayrak da polis kurşunlarına hedef oldu. Daha da büyüyen çatışmaların ardından Sağmalcılar Hapishanesinde infaz koruma memuru olan Levent Yalçın'ın da şehit düşmesiyle birlikte 1 Mayıs 1996, tarihe Dursun Adabaş, Hasan Albayrak ve Levent Yalçın'ın kanlarıyla yazıldı.

İbrahim Bozkurt (Çermo Dayı): 1937 yılında Malatya Kürecik, Harunuşağı köyünde dünyaya geldi. 1960'larda Almanya'ya gitti. Çermo Dayı yakalandığı hastalıktan kurtulamayarak 5 Mayıs 1998'de yaşamını yitirdi.

Mehmet Ali Elalmış: Mardin'in Merkez köyünde dünyaya gelen Mehmet

Ali Elalmış, '70'li yılların sonlarında Proletarya Partisine sempati duydu. Diyarbakır bölgesinde faaliyet yürüttü. '78 yılında tutsak düşen Mehmet Ali Elalmış partisi, yoldaşları ve faaliyet hakkında düşmana en ufak bir bilgi vermedi. 12 Eylül koşullarında Diyarbakır zindanında ağır işkencelere maruz kaldı. Yılgınlık ve karamsarlığa asla kapılmadı. İki yıllık hapis hane yaşamından sonra tahliye edildi. 12 Eylül koşullarında alandaki faaliyetin de aksamasından kaynaklı partiyle bağı koptu. Ancak 1988-89 dönemlerinde tekrar bağ kurabildi. Partiyeye silah sağlama konusunda özel olarak görevlendirildi. 1990 Mayıs'ında makineli tüfek ve roketin de içinde bulunduğu bir kısım silah aldıktan sonra bir miktar daha almak için görevlendirildi. Ancak maddi olanaksızlıklar ve sorumsuz, duyarsız ve dolandırıcı olan M. Kemal Taymaz'ın yanına bırakılan bir miktar paranın verilmemesi nedeniyle Mehmet Kemal Elalmış silahları kamufleksiz almak zorunda kaldı ve düşman tarafından katledildi.

En kötü koşullarda dahi partinin kendisine verdiği bir görevi yerine getirerek partinin yükünü omuzladı ve örnek bir komünist olarak ölümsüzleşti. M. Kemal Taymaz adlı dolandırıcı, yaptığı hainlikten dolayı Proletarya Partisi tarafından 1991'de ölümle cezalandırıldı.

BOZAN YAYLASI ŞEHİTLERİ

Dersim Çemişgezek Bozan Yaylası'nda Halk Ordusu savaşçıları ile TC ordusu arasında 9 Mayıs 1985'te çıkan çatışmada halk savaşçıları Ağa Şimşek ve Kenan Bozkurt şehit düştü.

Ağa Şimşek: 1962 Erzincan Tercan Zoger köyü doğumludur. Mücadeleye '80 öncesi katıldı. Ölümsüzleştiğinde Proletarya Partisi üyesi ve Halk Ordusu komutanlarındandı.

Kenan Bozkurt: Dersim Hozat Derik köyü doğumludur. '80 öncesi mücadeleye, 1984'te de gerillaya katıldı. Ölümsüzleştiğinde Proletarya Partisi militanı, Halk Ordusu savaşçısıydı.

SUDAN'DA GERİCİLERİN İÇ SAVAŞI

Dünyanın neredeyse hiçbir yerinde işler egemen sınıflar için iyi gitmiyor. Emperyalizmin sömürgelerinde ise iç savaşlar, siyasi krizler, halk ayaklanmaları her geçen gün daha fazla artmıştır. Haliyle daha fazla teşhir olan bu sistemler istikrar-sızlığın merkezi durumuna gelmiştir. Bütün bir sistemin sorgulanmasını içeren bu süreç devrimci hareketler için elverişli koşullar anlamına gelmektedir.

2019 yılında Sudan'da 30 yıllık diktatör Ömer el-Beşir iktidarı halk ayaklanmaları ile sallandı ve askeri darbe ile sona erdi. Yönetime geçen yine ordu mensubu Abdülfettah el-Burhan olmuştur. Sudan Egemenlik Konseyi'nin iktidarda bulunduğu bu süreçte "sivil yönetime" geçeceği sözü veren Burhan, henüz tamamlamıştır. Beşir iktidarının yıkılmasında dönemin halk hareketi ciddi bir etki yaratsa da Sudan ordusu gelişen halk hareketini bastırmıştı. Dört yıldır askeri yönetim devam ediyor. Burhan liderliğinde askeri yönetime karşı bugün yeni bir iç savaş başladı. Bu iç savaşın başrolünde ise bu defa Hızlı Destek Kuvvetleri (RSF) denilen paramiliter güç bulunuyor. RSF, Beşir iktidarının devrilmesinde önemli bir rol üstlenmişti.

General Mohammed Hamdan Dagalol liderliğindeki RSF ve Sudan ordusu arasında yaşanan iç savaşta şu ana kadar 500'ü aşkın kişi öldü.

POSTAL ALTINDA EZİLEN SUDAN HALKI

Uzun yıllardır iç savaşlarla, darbelerle gündemde olan Sudan'da, bir kez daha gerici güçlerin yönlendirdiği bir "iç savaş" başladı. Pandemi, tedarik krizi, Rusya-Ukrayna savaşı gibi gündemlerin yoğun olduğu 2019'da dünyada yaşanan kriz en fazla yarı sömürgeleri etkiledi. Sudan, Lübnan, İran, Sri Lanka, Şili, Tunus gibi birçok yarı sömürge ülkede halk isyanlarına tanık olduk. Sudan özgülünde gelişen kriz de tüm bu koşullardan bağımsız değil. 2019 yılında ekonomik kriz temelli başlayan halk hareketi ciddi bir ivme kazandı. "Sivil itaatsizlik" olarak nitelendirilen eylemler Ömer el-Beşir iktidarını sarstı. Geçici Askeri Konseyi (TMC) ve RSF bu süreçte öne çıkan askeri yapılar oldu. TMC başkanı el-Burhan, başkan yardımcısı ise RSF lideri Dagalol'du. TMC feshedilip yerine Geçici Egemenlik Konseyi (TSC) kuruldu. Bu konseye Burhan başkanlık yapmaya devam etti. Geçiş amaçlarının ise "demokrasiyi getirmek" olduğu belirtildi. Darbe sürecinde etkili olan TMC ve RSF'nin her askeri darbeye olduğu gibi sicili elbette temiz değil. Askeri yönetime karşı çıkan halk 3 Haziran 2019'da başkent Hartum'da askeri karargâh önünde oturma eylemi gerçekleştirdi. Oturma eylemine saldıran RSF yönetimindeki ordu halkın üzerine ağır silahlarla ateş açtı. Bu saldırıda yüz-

lerce insan hayatını kaybetti. İnternete erişim engellendiği için sayı tam bilinmiyor. Ayrıca RSF cesetlerin büyük çoğunluğunu Nil Nehri'ne attı. Askeri cunta karşıtı eylemleri RSF'nin kan ve barutla bastırıldığına defalarca tanık olundu. Beşir iktidarının devamcısı olan TSC yönetimi, askeri yönetime devam ettirdi. Zorba ve katliamcı yönetim altında Sudan halkının sistem karşıtı öfkesi tekrardan asker postalları altında ezilmiş oldu. Halk hareketi içindeki devrimci güçler de TSC askeri yönetimi tarafında ağır baskıya uğradı. TSC başkanı Burhan'ın tüm tutsakları serbest bırakacağız sözü yerine getirilmedi. Dahası birçok devrimci ve komünist TSC yönetimi altında tutuklanmaya devam etti.

GERİCİ İÇ SAVAŞA KARŞI DEVRİMCİ SAVAŞ

1946 yılında Sudan Ulusal Kurtuluş Hareketi ismiyle faaliyete başlayan ve bugün hâlâ mücadelesini devam ettiren Sudan Komünist Partisi Merkez Komitesi yaşananlara dair 15 Nisan'da yaptığı açıklamasında "Devrimci özlemlerin acımasız baskıya uğradığına ve daha fazla can kaybına maruz kalındığına" dikkat çekti. Sudan Komünist Partisi'nin Sudan halkını, tüm ulusal güçleri, radikal değişim güçlerini ve direniş komitelerini devrimin hedefleri etrafında birleşmeye ve ülkede barış, güvenlik ve istikrarı yeniden tesis etmeye çağırdı ve "Mevcut krizden çıkmanın, devrimi

kurtarmanın ve halkın iktidarını kurmanın tek platformu budur. Özgürlük, barış, adalet ve halkın sivil tercihleri devredilemez haklardır" dedi. Bu yaklaşım Sudan koşullarında toplumsal devrimden korkan, bunun programına sahip olmayan bir yaklaşımın sesidir kuşkusuz. Sudan halkının kurtuluşu gerici iç savaş devrimci iç savaşa çevirmek, kendi ordusunu oluşturarak gerici güçleri süpürmek olmalıdır. Sudan Komünist Partisi'nin barış, özgürlük söylemi burjuvazi ile uzlaşmayı içeren devrimi örgütleyecek gerekliliklerden kaçan bir yaklaşımı içermektedir. Halkın kurtuluşu için ihtiyaç olan konumlanış böylesi koşullarda Lenin'in ifade ettiği gibi bir çıkarıcının, bir gevezenin dillendireceği barış sloganı değil devrimci iç savaş sloganı olmalıdır. Sudan Komünist Partisi bu konumlanıştan uzaktır.

Sudan gerici egemen sınıflarının kendi içlerinde girdikleri iktidar savaşının faturası, efendileri emperyalistlerin de desteğiyle halka kesiliyor. Bu gerici sınıflara karşı halkın, öncü güçlerin birleşmesi, mücadeleyi yükseltmesi kendi ordusunu örgütleyerek devrimci iç savaş geliştirmesi olmalıdır. Darbeler, askeri ve siyasi baskılar, sömürü ve talan sistemi Sudan halkının kaderi değildir. Sudan halkı öncüsüyle birleşip egemen gerici sınıflara karşı kurtuluşun mücadelesini vermelidir. Tek çare budur.

YENİ DEMOKRASİ
MÜCADELESİNİN GÜR SESİ!

OKU OKUT!

[yenidemokrasi1](#)

[ydemokrasi11](#)

yenidemokrasigazetesi@gmail.com

[yenidemokrasi](#)

[yenidemokrasi32.net](#)

Özgür Gelecek İçin Yeni Demokrasi Gazetesi Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü: Tuba Apaydın Yayın Türü: Yaygın Süreli

Yönetim Yeri: Kamer Hatun Mah. Al Hatun Sok. No:6 Daire:3 Beyoğlu/İstanbul İletişim: 0212 534 54 76- yenidemokrasigazetesi@gmail.com

Baskı: Alesta Ajans Basım Medya ve Bilgi Teknolojileri San. Tic. Ltd. Şti Davutpaşa Cad. Güven İş Merkezi B Blok, 1 Kat, No: 349 Zeytinburnu/İst-0212 501 21 20

YAŞASIN

MAYIS

Büji Yek Gulan!

Yeni Demokrasi
gazetesi